

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
15.03.2012. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Милан Петровић;**
- пуномоћник оштећених адвокат **Марина Кљајић;**
- окривљени **Богдановић Сима са браниоцем адвокатом Малешевићем Савом;**
- окривљени **Богдановић Дамир са браниоцем адвокатом Милосављевић Александром;**
- окривљени **Стојановић Зоран са браниоцем адвокатом Горданом Живановић;**
- окривљени **Гаврић Томислав са браниоцем адвокатом Миланом Бирманом;**
- окривљени **Шевић Ђорђе са браниоцем адвокатом Синишом Симићем;**
- окривљени **Алић Зоран са браниоцем адвокатом Кузовић Јасминком;**
- окривљени **Ђурђевић Зоран са браниоцем адвокатом Бобић Светланом; и**
- окривљена **Ђекић Драгана са браниоцем адвокатом Нинић Гораном за кога се по заменичком пуномоћју које прилаже јавља адвокат Лукаја Оливер.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да Вас питам да ли имате пет година искуства? Добро, то је, шта да радимо тако је. Никад се не зна. Да ли сте сагласни да одржимо главни претрес? Јесте.

На сагласан предлог странака

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Наставља се главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтео сам само нешто да урадим пре него што кренемо са саслушањем окривљених, нешто што сам јуче пропустио да урадим, а требао сам. У ствари није неки велики пропуст имајући у виду да се фактички и знамо. Констатовано сам да је речено у ком саставу судимо већа, али нисам рекао имена, али у сваком случају са Ђурђевићем се знамо из оног предмета „Бијељина”, тако да ту није неки велики пропуст, опет окривљена Ђекић зна наше колегице. Ја сам се представио на припремном рочишту, тако да с моје десне стране је судија

Винка Бераха Никићевић, с леве стране судија Снежана Николић Гаротић, а ја сам Растко Поповић као што знате. Ето то је само нешто што сам пропустио а већ се знамо. Кажите. Требали сте да кажете у микрофон, па да констатујемо.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Молила бих суд да дозволи да у 10:25 часова напустим судницу ради другог суђења, да ме замењује адвокат Јасминка Кузовић у време одсуства, на пола сата и молила бих да мој брањеник ако је могуће буде саслушан пре или после тога. Не у то време је л'.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, пола сата Вам треба?

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Да у Петом суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У 09:30?

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: У 10:30 часова је заказано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад, знате шта, ја према Вама нећу да се равнам, Ви треба да се одредите, наравно, према суду, а не ми према Вама. Хајдемо Алићу, изволите.

Окривљени АЛИЋ ЗОРАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био бранилац?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да, да, можете проверити слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу да проверавам питам Вас. Алићу, хоћемо ли да наставимо тамо где смо стали прошле године?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Кад је рећ кад прошле године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па било је речи Скочић, камион.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Знам, знам 18.04.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион, оно утоваривање Рома и тако.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па прво бих господине председнице већа, наставићемо то управо где сам стао. Али прво бих хтео да изнесем оно што сам у изјави дао кад сам ухапшен, ја сам ту нешто, нешто причао, прво што ја нисам знао зашто сам ухапшена, кад су ми поменули ратне злочине био сам, што кажу, у нок-дауну, неке сам ствари не знам помињао. Друга ствар, имао сам притисак од стране инспектора Драгана, имам уписано доле који инспектор ме хапсио, то јест претње, фактички претње, а то Вам, ја мислим да је госпођа Татјана тад присуствовала после мог хапшења, после можда једно месец и по, тачно не знам временски, кад су ме позвали горе, радио је командир овај сад што је ухапшен овај Страхиња, Страхињић се презива, довели су ме, донели су књигу неку оволику, тај исти инспектор што ме је хапсио и овако ми је речено, ја се Богдановић Сими извињавам што морам тако да кажем јер му је мајка мртва, каже мени „Алићу”, прво знам ли кога у тим фотографијама, ово, оно, и рекао ми је: „Алићу бирај између нуле и десет”, што ја нисам контао шта значи између нуле и десет и каже „јебеш матер Сими и „Трцку”, не Стојановићу него „Трцку” и овако ће добити 40 година”, и поново ми је реко значи ту је била присутна та госпођа Татјана и кад је излазио напоље поново значи каже: „доћи ћу да те”, ако

се нешто као сетим да службеним се обратим, ако се нечега сјетим. Значи притисак је био на мене да сам ја фактички тад кад сам давао изјаву био прво изгубљен, за ратне злочине, зашто, шта сам учинио, знам да ништа нисам учинио, тако да сам нешто, не знам неке ствари, е онда кад сам прочитао списе и кад сам, и хвала Вам што сте ми дозволили времена оволико, онда сам видео неке ствари да ту немају везе с везом.

Друго, кад сам 18.04.2011. године почео да дајем одбрану, знате да ми је, значи нисам фолирао ништа, јер су били и ови, како се зову, доктори ту, да сам прво што сам штрајковао глађу и био сам под таблетама. Неке ствари ту исто, не могу да кажем да сам лупао неке ствари, али неке ствари значи нисам се добро изразио или како, не знам како да Вам објасним. Ви знате, да ли треба да почнем управо како сам дошао или ће? Мени је лакше ако можете Ви да постављате питања, значи ако није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постављање питања не иде тако, али можда Вам је лакше. Ако Вам је лакше поставиће Вам питања странке за почетак, али прво да видимо да ли имате нешто Ви да кажете у Вашем неометаном излагању. Кажите шта се десило, како сте то, ако остаје исто оно што, како сте стигли на ратиште и тако даље.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: То остаје како сам, значи ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да видимо.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Пошто ево има ту браниоца који нису били присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте конципирали одбрану да видимо шта то није тако како је било. Хајде, испричајте нам сами, па ћемо да видимо.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па ево поновићу. Значи ја сам био дете усвојено, старатељи су ме усвојили из тог села Гвозденовић, што сам јуче навео за укидање притвора пошто ми је то место боравка, пребивалишта, кад старатељи ми ти умрли ја сам до 1988. године отишао у Дом у Бању Ковиљачу, Дом за незбринуту децу и у 17, пошто је тамо до 18 година значи можеш боравити, после 18 година, што кажу, куд „који мили моји”, а пошто нам је држава била каква је била речено је као добићеш посао, школа ово, оно, од тога ништа није било и ја фактички нисам имао никаквог избора или да останем на улици да умрем од глади, од жеђи, шта ја знам, ја сам отишао на ратиште.

Дошао сам у Зворник, после ослобађања Зворника, не знам сад тачно који је датум био, дошао сам, ја мислим да је то „Стандард” да се зове фабрика, и сад нормално знате кад се улази, да има она портирница ту, ту је била војна полиција, ја сам се јавио. Прво она војна полиција није дозволила да уђем, ја сам замолио, човек ме пустио и рекао да се јавим, не знам тамо том и том. Ја сам се јавио господину Војину Вучковићу мислим да се зове и човек прво кад ме је видео „колико година имаш”, ја сам реко „седамнаест”, које си годиште '75, колико имаш година „седамнаест”, рекао је човек „ти мораш назад” Ја сам почео да плачем, рекао сам „ја немам где”. Он оно прво, ја сам реко: „знаш шта, ја ћу прије скочити с моста него се вратити назад”. И тако он ме је прихватио у ту јединицу, то јест не јединицу него одред „Игор Марковић”. Били смо ту не знам колико временски у Зворнику. И што се не слажем што сам прочитао у изјави господина Вучковића да је Симића јединица, како је он њих назвао јединица, а

наводно је неки официр, не може јединица бити од 30 људи, може само вод бити, а видим доста људи овде има, служили су војску, како смо као отишли, он нас отерао, јер смо били непослушни, што се ја не слажем. Отишли смо како сам навео, дошао је човек из села Дубнице, то је код Калесије, тамо општина Калесија, ту смо били до не знам тачно којег датума, нападе су нас муслиманске снаге, не Армија Босне и Херцеговине него паравојне снаге. Ја сам после рата сазнао, пошто се бавим музиком и преко неких људи из приче, кафанске, избегли смо на Мајевицу ал' претходно имали смо жртва и отишли смо да сахране се ти људи што су погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вама проблем да стојите?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Нека сешћу ја кад будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има столица?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Има, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се уморите.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: О.к. у реду хвала, ако може само чаша воде командире, извини молим те.

Повукли смо се на Мајевицу, отишли сахранили те момке што су изгинули часно за ту државу, вратили смо се на Мајевицу, али морам да кажем да то није господин Симо Богдановић пошто је био командир, наводни командир, не командант него командир, да није он могао да одређује где ћемо, куд ћемо, шта ћемо, него зна се, командир вода, командир чете, командир батаљона, командант батаљона, па командант бригаде. Значи, само је могао да одлучи команднат бригаде где ће распоредити интервентни вод под командом Богдановић Симе, јер је најстарији био у јединици и могао је да командује. Хвала.

Били смо у том Малешићу, не знам временски колико. Сад тих што сам поменуо акција, не слажем се са оним командантом чете што је био у Малешићу једним лажовчином, ја како, Радић, је ли Радић оно био, не знам како се, није битно сад, знате на кога, тражио сам списе од тога, наводно што је навео, прво није смео да каже, па га је истражни судија „па реците слободно да Вам је Богдановић ударио шамар”. Знате на кога мислим, командант чете је био у Малешићу, не знам му име, не могу да се сетим сад имена и презимена. Били смо ту у Малешићу, значи кад Симо није ту покојни „Тишо”, не знам му име, знам да је човек био висок, знам да је био у Хрватској, да је израђаван био сав, имао је чир на желуцу, ако ујутру не попије ракијицу или ранисан читав дан само штуца. Он је мењао, значи ако господин Богдановић оде на састанак у Зворник код команданта бригаде он је ту, нисмо могли, значи ја као ја, потрчко, тако сте рекли потрчко, па и Ви сте ме пр овали јуче потр чо, тако сад имам више кумова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо Алићу, хајде, то је рекао Гаврић.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па је л' журите негде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде немојте да, изнесите одбрану.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Полако, нигде ја не журим. Значи, нигде нисам могао из јединице, нормално сем у WC, да напустим боравак, да се не јавим или господину Богдановићу или некоме да се јавим. Значи мора се знати где, ко је отишао. Па што каже Зоран Стојановић, па и на кафу кад одеш негде мораш, јер

деси се напад, где су људи. Па онда не знам тад тај критичан тај датум, на једном месту пише 12, на Петровдан, једном 11, али за дан 'ајд тамо-вамо. Не знам да ли је покојни Богдан Миловановић се презива, кога сам ја довео случајно, дошао је са мном у јединицу, да ли је он рекао да идемо на задатак идемо, није рекао „чишћење”, идемо на задатак. Улази у камион, значи, немаш шта да питаш, наређење и готово. Не знам које време, знам да је већ оно малтене мрак почео да пада. Дошли смо у неко село, нити ја знам, знам од Зворника, само оне табле где пишу Козлук, лупам Шетићи и где има шта, нит' сам икад био у свом животу ни у Козлуку прије рата, значи нигде нисам био, јесам док сам био у Дому био у Кисељаку, пошто има Зворнички Кисељак има Сарајевски Кисељак. У Зворничком Кисељаку сам био, јер тамо постоји исто Дом за незбринуту децу, па смо ишли кад је тамо дан дома да играмо фудбал итд. Ја сам тад рекао прошли пут кад сам почео да дајем одбрану, да је цип отишао, а камион је остао. Ја мислим да ико овде ко је служио војску од вас, а пошто Ви кажете „Симини четници”, четници, а што се ја не слажем, постоји извидница или извиђачи, јер не може јединица да крене тако да се прво не извиди терен. Експлозија се, кажем чуо сам експлозију, ја нисам видео. Не, нисам видео пошто је већ мрак падао, друго нити сам гледао уопште тај правац да ли је, шта је, пукло нешто, можда је бомба пукла, можда ја нисам видео да је сад ту било нешто страшно к'о што су и сведоци заштићени изјавили. Ја сам седео, значи како је камион окренут контра 'вамо, значи дошли смо овако, ја могу рукама да објашњавам, јер не могу другчије да вам објасним. Значи, долазимо у село, паркиран је камион, окренут, значи поново окренут 'вамо према назад, ја сам ту седео, нит' знам ко је ушао у двориште, шта је се дешавало не знам. Значи седео сам, а хвала Богу пошто сам низак или мали, већа она гума од мене. Ја и Богдан покојни малтене нисмо се раздвајали у неким ситуацијама, седели смо, запалили смо цигарету, шта је се дешавало не знам, али се не бих сложио што оно заштићени сведоци наводе тамо неке ствари и што сам и проши пут рекао. Господина Богдановића не знам пуно, али довољно га знам. На пример, како сте јуче, како је господин тужилац изнео, ја се извињавам госпођама овде, да је одсекао пенис том неком немам појма, јер је он човек, а не животиња, мислим на Богдановић Симу, тако да та оптужница ми много смрди или, да, да смрди. Ја значи не знам шта је се дешавало унутра, видим заштићени сведок „Бета” навела је како, прво под број један да је неки тамо немам појма, али ја чекам, надам се да ћу бити жив док та „Бета” дође, да је прво један ушао с митраљезом, па је истерао њу, како је јуче овај господин тужилац прочитао, ушао с митраљезом, истерао њу, бабу, брата и покојну тетку напоље, а после тога, значи исти је дан давала изјаву, после тога на питање господина тужиоца да ли каже знате ко је, да ли сте чули по имену, презимену или надимку ко је ту био, и сад не могу да схватим неке ствари, ако сад ја дајем изјаву сад и причам једно, сад кажем један ушао с митраљезом истерао нас све напоље, а после тога на тужилачко питање, значи тужилац кад је питао она прича друго. Каже узео Богдан покојни кафу и телефон, прво то је смешно, ми смо имали кафу, имали смо храну, каже телефон, 'ајде да је био тад мобилни телефон, па да кажу можда је узео мобилни телефон, то је прво, не смешно. Ти заштићени сведоци су стварно слабе учитеље имали, ја морам, ја се

извињавам, морам тако да кажем. Даље, шта је се дешавало, ја сам тад у одбрани рекао да је врисак, оно да сам чуо плач. Нормално је, навешћу Вам ако могу један пример кад сам напустио Богдановић Симу био сам у јединици где су нам војска побегла и командант нам је наредио да морамо те Србе наше из јединице да приведемо. Имали смо те капе на глави кад смо упали у српско село јер ми Срби, жене су почеле да вриште, а знају да смо Срби, да им хапсимо мужеве или синове, тако нормално и ти Роми да су препали се, виде оружје, виде нормално, па и ја бих можда да сам био на њиховом месту препао бих се. Нисам видео тог, како се наводи да је неки шта ја знам мртав, убијен, како сте навели, нити сам видео да је господин Зоран Стојановић неког тукао бандашем јер, бандашем, 'ајде да је рекла пушком па и да поверујем, па и ногом да јој поверујем, али где нађе бандаш не знам. Не знам ће си брата нашао бандаш. Натоварени су у камион тај, што ја нисам присуствовао, значи седео сам, шетао управо. Е сад господине председниче већа, каже чувао је стражу, ја не знам од кога бих ту чувао стражу, јер немам од кога ту да чувам стражу, Срби с једне стране, Срби с друге стране, Срби с треће стране, од кога да чувам стражу, немам од кога да чувам стражу.

Даље значи, ти су Роми или ћу бити мало, Цигани, а то ћу из разлога зато што су нас називали, још није доказано против нас да смо починили ратне злочине, а они су нас називали ратни зликовци. Потоварени су у камион, ја нисам видео мртваг човека ни једног, нормално да видео бих, значи не могу да кажем да сам видео, нити могу да кажем ко, да ли је ко кога ту туко, не могу душу да грешим и нећу. Кренули смо с камионом тим, мојим омиљеним камионом, пошто сам ја волео сам да га возим, за Малешић, дошли смо у Малешић, нити ја знам, ја сам објаснио ако треба поново ћу објаснити између кабине и како тужилац наводи сандука тог, имате слику видећете где стоји резервна гума, ја сам ту резервну гуму извадио и седео ту. Значи, ја ту кад седнем ја се не видим одатле пошто сам велик пуно, не видим се значи одатле. Дошли смо у Малешић. Нити ја знам кад су те три девојке, да ли су оне изведене, нити знам ко их је извео, кренули смо можда, не знам 'ајде километар, два одатле, не знам да л' смо и толико, камион је стао ја сам из онога искочио, реко ја не идем, видим, знам отприлике сконтао сам, знам да је Малешић, видим села, познајем село, пошто то село Малешић чисто православно село српско. Камион је наставио, е сад љут сам сам на себе пошто сам рекао да сам чуо експлозију, пуцањ управо. Ја нисам тад рекао је л' стварно, рекао сам да сам био збуњен, прво што нисам, моја бивша браниоц Рајна, рекла три дана, ја јесам три дана штрајково и два дана, нисам могао јер сам имао упалу вилице нисам јео. То је пет дана и био сам под таблетама. Ја сам рекао да сам чуо пуцањ, пуцњаву управо, рекао сам пуцњаву и експлозију. Е сад, то село Малешић, како линија иде има село Бошковићи, значи од тог места где сам ја стојао, не стојао седео управо, ваздушном линијом нема више од 150 метара. А било је значи кад Муслимани опале једна метак Срби 300, а свако вече божје, то ако буду ти сведоци из Малешића долазили то ће Вам они потврдити, да су ти Бошковићи свако вече божје нападнути били. Значи тај пуцањ, пуцњава та ја 90% могу да кажем да је то, значи 150 метара то се чује изузетно добро. У кући ја где сам био,

управо да само вратим се на ту пуцњаву, ја сам се вратио назад у базу или у кућу где сам био смештен, то је како да објасним, на уласку малтене у Малеших са десне стране кад долазиш од Козлука. Био је са мном мој велики друг, покојни Богдан. Ја мислим испод мене, доле, пошто је кућа била на спрат, мислим да је био господин исто покојни Лазих и ова „Алфа“ што сам је ја звао тетка. У другој соби преко пута мене је био Савкић и Славица, не знам, Савкић Драган, а Славица не знам како се презива нити ме интересује. Тог заштићенот сведока „Бету“ веровали или не, ја ћу Вам овако искрено колико вас има овде, не верујем сам себи, само верујем у Светог Василија Острошког и смем да се закунем да сам је за то сво време колико је она навела да је била с нама, дај Боже да сам је два пута видео и то у пролазу што каже ко Мија Алечих, у пролазу. Била је једна девојка, у истрази ја сам рекао која, ја не бих сад желео да причам о којој девојци која је била код мене ту, где сам ја био, соба није преграђена, значи ту соба до собе, долазила је та „Алфа“, долазила је „Гама“, Сена, улазиле су у моју собу, пошто ја волим, ево, можда сте и приметили кад сте обилазили да је моја соба увек сређена, волим све од цик-цак да буде, под војнички. Било је од аутоматске пушке, значи једино тенк нисам имао у соби, све сам имао. Оне су слободно значи могле да узму то, да убију мене или да убију покојног Богдана или да убију Савкића или. Шетале су се слободно кроз Малеших као да су га ослободиле. Слободно су се шетале и једном сам ја рекао „девојке“, оно иду њих три за руку, смеју се, ја кажем: „ало, има овде људи коме је син погинуо, мислим из села, не може вас исто гледати као ми, да ми имамо проблема због вас не, немојте“. Друго, што се тиче Шевич Ђорђа и Текић Драгане, то сам се сетио после, јер сам размишљао баш дуго о њима. Нема шта да их браним, нит' су ми род ни помоз бог. Знам овако је било, фактички су ми украли камион тај, отишли су из Зворника, Шевич, Драгана и не знам ко још прије значи, прије тог Скочића. Украли су камион отишли у Зворник. Отишли су у Зворник онда смо ја и господин Богданових и покојни Богдан отишли да их видимо где су и ушли смо ми. Оне су мени почеле да вичу „ево, Симино дете“, да ме зезају, јер сам најмлађи био и најмањи. Е кад ви мене зезате, ја лепо уђем у „стопедесетку“ да оне не знају и заблокирам свих шест точкова на камиону. Они су једно четири сата чекали док није неко наишао који зна да одблокира те точкове. Шевич Ђорђе потерао је тај камион. И сад не знам да ли је ико, да ли је тужилац био у Малешиху или неко да л' је био, на уласку у Малеших има једно брдо е овако је, и он је ту кад је камион, он је пошао да излети мислим горе, можда су били под дејством алкохола и промашио је брзину, убацио у рикверц, слетели су у провалију која је 10 метара. Тад је Драгана ударила главом о тај део шипке доле од камиона пошто је цирада само, не знам колико сте упућени у те војне камионе и одвезена у болницу. Шевич је упао у собу и мене напао „је л' си ти нормалан шта си нам урадио“. Па рекох ви мене зезате да сам ја Симино дете, ето вам сад. Ал' ја не знам шта је са Драганом и кад ми је рекао шта је са Драганом, онда ми је стварно незгодно било. Онда сам покушао од Симе ја да украдем сајлу да Симо не зна да извучемо тај камион из те провалије. Нисам нашао сајлу него сам звао момке са прагама, не знам да л' знате шта су „праге“? Противавионска возила да извучемо тај камион. Тако да од тог кад су слетели у ту провалију ја

Шевић Ђорђа и Ђекић Драгану у јединици нисам видео у Малешићу нити у Клиси. У Клиси сам био значи до пар дана и нешто ми је дошло у главу да није та јединица за мене, нисам нешто, не знам. Симо није, не могу сад тачно да кажем, ја мислим да Симо није ту је био тај покојни Богдан, ја сам рекао „брате, ја напустам”. „Шта напусташ?” „Јединицу”. Дошао сам код њега, раздужио своју аутоматску пушку, резервну униформу што сам имао и рекао сам само ћу ову бомбу понет са собом. Каже он „што”? Пошто смо ми кад смо прешли тај у то село Клису, од те вечери кад смо, преко дана смо се нормално доселили, али увече од те вечери ми смо сваку божију ноћ били под ватром, мислим под нападима њиховим муслиманским. Ја сам што сам имао, шта дете, нешто сам сео, размишљао, па није време још да погинем. Тако да сам напустио ту јединицу, то јест не јединицу, погрешно сам се изразио, интервентни вод, зна се шта је јединица шта је вод, отишао сам у Ваљево, био пар дана и гледао сам на Радио телевизији Србије приказује се то место Клиса и сад нормално новине набрајају мртвих оволико, мртвих онолико, ја сам мојој крштеној куми Биљи рекао „кумо ја се враћам назад”. „Где?” „Враћам се у Зворник”. Јер некако осећао сам се, фактички је испало да сам побегао, не побегао него не знам како да вам објасним, отишао сам у другу, јер нисам хтео код Симе, не нисам хтео, ПВО нисам могао да дођем до њих. Отишао сам у другу јединицу и то је то. Што се тиче Зорана Стојановића, ја сам пар пута га помињао. Е сад ћу вам искрено рећи, ја седим поред њега ту и причам са њим, али верујте ми да бих волио са њим да будем у соби 10 минута пошто сад ја имам снаге он нема да му вратим сад оне шамаре што је он мени давао тад. Јест да сам био непослушан, нећу да идем на стражу бојим се и готово, не можеш ме натерати. Али нисам могао, не можеш човеку објаснити кад је био под дејством алкохола не могу да му објасним, да ја имам 17 година, да не желим да погинем, не желим значи да погинем и готово. То је то што се тиче мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што дам питања, одмах ћу Вам предочити све што сте изјавили, Ви добро знате и шта је разлог сад да промените одбрану? Је ли то оно што сте на почетку исказа рекли?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да, значи што је вршен притисак је прво, ја нисам, ја сам у Лаћарку и навео сам што сам био у Лаћарку. Значи, кад су упали ја сам питао зашто ме хапсите? Мени је речено као био си у кафани пре месец дана пуцао си. А ја два месеца се мученик селим из куће у кућу, из куће у кућу, па не знам више шта да радим с ногом. Имам псе које гајим, свиње, не знам више куд ударам, не излазим из куће. И мени кажу инспектори из Београда који су присутни били тад ништа нису реаговали значи ништа, него господа из Митровице „где си пуцо пре месец дана?”. Где сам пуцо, нисам изашао из куће три месеца. Е онда је господин тај Драган, на „Ј” се нешто презива, имам записано доле који ме хапсио, који ме одвео у „29”, онда он се укључио и прво што ме је питао славим ли Аранђеловдан и ту ми је икона и ово, као је л' верујем у Бога ово-оно. Да, рекох, што? Па каже „питај, обуци се”. Ја се обучем, значи, тачно док нисам ушао па на пет минута пре него што ће господин Милан Петровић мислим доћи, ја нисам знао зашто сам ухапшен. Е онда у међувремену, док они нису стигли и мој бранилац. Ја мислим да сте Ви прије стигли мог браниоца тад. Јесте прије Ви

стигли него мој бранилац по службеној дужности што сам добио, они су на мене нон-стоп само „јебеш матер Сими и „Трцку”, они ће добити по 40 година, а ти бирај између 0 и 10”. И сад не могу да сконгам шта значи између 0 и 10, па долази ми исти господин у „29“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се не понаваљамо. То је био вршен притисак у полицији, је ли тако?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па и овде, они су долазили овде у зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије је ли вршен притисак на Вас?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Са стране истражног судије не. Али са њихове стране, значи они су долазили овде у зграду после два месеца мог хапшења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на главном претресу?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Шта на главном претресу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вршен притисак на главном претресу? Који је разлог да дате онакав исказ на главном претресу пред овим већем?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Господине председниче већа, ја сам рекао и малоприје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте уморни?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не уморан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исцрпљени?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не уморни, не, не, не, ја нећу да се извучим. Значи, био сам под таблетама. Можете слободно проверити преко, па сад, ја молим да ми не замерите, што се тиче кад ми је шећер пао кад је дошла хитна, Ви сте проверили код Александре начелнице је л' тако? Она ми каже да нисте проверили, а добро нећемо у то да улазимо. У моје здравствено стање Ви уопште нисте упућени. Мени дај боже још месец дана да ће лева нога издржати, био сам на ВМА, упућени сте на то, Ви сте дали одобрење. Упућени сте у то, јер преко Вас све писма иду све, што сте ме питали где ми је пребивалиште, ја сам добио са Уба од оног ПИА, како се то зове не знам, не разумем се, да немам право на социјално осигурање јер сам у притвору, ја надам се да сте тај папир прочитали, ако нисте ја ћу Вам доставити. Е то је то што се тиче моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Након што је изнео своју одбрану КОНСТАТУЈЕ СЕ да се брани супротно у односу на записнике које је дао код истражног судије као и на главном претресу, па након што су му исти предочени изјављује да је разлог давања тих одбрана које је раније давао то што је пре свега у полицији на њега вршен притисак, па и током истраге, не од стране истражног судије већ од стране полиције, јер су долазили код њега и разговарали са њим два месеца после хапшења, а разлог давања онаквог исказа на главном претресу је чињеница да у то време није јео, да је био под таблетама и да му је пао шећер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Само је л' могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Кад су господа та инспектори дошли, ја сад не знам та госпођа Татјана, као седи, они су ми навели да је она ту да они мене не би тукли, ја сам седео овако само што сам одговорио рекох „знате шта господа, лако је човека тући везаног, одвежите ме па ћемо видети ко ће кога тући”. Наводно да она је ту само да они мене не би тукли. Значи, пардон, дошли су у зграду овде, без мог браниоца и донели ми албум оволики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац окривљеног. Изволите.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Да ли је Алић имао неко задужење, мада је објаснио све, али да ли је имао неко посебно задужење у јединици док је боравио?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Јесам, да се дочепам да камион возим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања? Заменик тужиоца, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Данас сте говорили о томе да сте по одласку у Зворник били у јединици Вучковић Војина, да се звала „Игор Марковић”.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Одред „Игор Марковић”.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте из ове јединице отишли у Дубницу.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је све са Вама отишао у Дубницу тада?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја, колико се разумем да, какве везе има сад Дубница са Скочићима? Не знам уопште што бих одговорио на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нећете да одговорите, Ви кажите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако нећете да одговорите Ви реците да нећете.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Управо не нећу, не желим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте и о томе да место где ће бити вод, Ваш вод којим је командовао Богдановић Сима, да то зависи од команданта батаљона, команданта бригаде, откуд је то Вама познато?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Рекао сам да зависи од команданта бригаде, а не од команданта батаљона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд Вам је то познато?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па господине тужиоче, пошто сам рекао да сам се вратио поново на ратиште и нормално човек сазрева и знам ко наређује и како наређује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте то сазнали?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Кад сам дошао после те, кад сам дошао у ту јединицу у којој сам био, знам ко ми је био командир вода, ко ми је био командир чете, ко је командир зворничке бригаде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је био командир чете?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: У тој јединици?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте били у воду где је командир био Богдановић Сима, ко је био командир чете?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Како, ја се извињавам је л' сте Ви служили војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако Алићу. Алићу, одговарајте на постављена питања, немојте да питања постављате на питања.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па како, извињавам се, како да одговорим на ово ко је био командир чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лепо.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па шта је веће чета или вод? Не знам шта је веће. Формација. Не желим да одговорим на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је у Малешићу када Сима није био ту њега замењивао „Тиша”. Како се он зове?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па рекао сам да не знам му име. Знам да је био човек у Хрватској, да је израђаван, а не знам му име. Био је висок.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које су то ситуације биле кад Богдановић Сима није био ту?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па ситуација да оде по набавку опреме, да оде на састанак у бригаду или да оде код команданта батаљона или може да оде у Малешић код команданта чете малешићке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вас тај „Тишо” водио у неке акције борбеног типа?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте кренули, кажете не знате у село како се зове, нисте тамо никада били, мисли се на село Скочић, неко Вам је рекао да идете на задатак. Ко је с Вама све тада отишао на тај задатак?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па прошло је 19 година и ја не могу да се сетим био је тај, тај, тај, не могу да се сетим био је не знам, био је Богдан, тај господин „Тишо”, ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Богдановић Сима?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Богдановић Сима? Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Стојановић Зоран?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Бодановић Дамир?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Гаврић Томислав?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била Ђекић Драгана?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Ђурђевић Зоран?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ђурђевић Зоран?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ђурђевић Зоран? Не. Ја сам тог човека упознао јуче овде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Шевић Ђорђе?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не. 90, 100% Шевић Ђорђе и Ђекић Драгана нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте отишли на акцију, да ли је неко остао у Малешићу из Ваше јединице?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не сећам се. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте некога из Скочића повели са возилом са Вама?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја не знам да ли причам српски или јапански. Како мислите је л' смо повели?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па били сте у Скочићу и јесте ли кад сте се враћали повезли некога ко није из Ваше јединице?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Господине тужиоче, Ви поново почињете као у истрази. Пет пута једно исто питање ме питате. Одговорио сам малоприје и шта да понављам. Ако треба да понављам, поновићу и нацртати. Командире, извините молим вас, пијем таблете, ако може, извини молим те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сад таблете пијете?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: За желудац. Ево имам их у џепу, ево.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вама је председник већа малопре предочио да сте сасвим другу причу причали у поступку истраге и на главном претресу. Ви сте дали Ваше објашњење о чему се ту ради. Ја бих Вас питао, Ви сте имали неке разлоге зашто сте то рекли, али како да се сетите тих неких детаља о којима сте говорили, на пример да сте били поред камиона на мосту где су извођени Роми из возила и убијани у једној јами. Ви сте причали о томе да нисте учествовали, али сте рекли и објаснили где сте били, колико је то удаљено од Малешиха и тако даље. Откуд Вама ти подаци?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: А откуд подаци заштићеним сведоцима, чуо сам као и они.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нисте тада говорили о томе да сте те податке добили од исказа које сте прочитали заштићених сведока него сте то говорили као Ваше сазнање.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Опет морам, опет Ви мене питате, је л' сам малоприје рекао да сам био под таблетама, да сам био штрајковао глађу, ја малтене нисам знао где се налазим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али како објашњавате то кад сте о извесном медицинском проблему, па под таблетама, па се сећате неких чињеница са лица места, како? Одакле Вам ти детаљи да се сетите њих?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не желим одговорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала јединица у којој сте се налазили под командом Богдановић Симе, је ли има неки назив?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Интервентна јединица. Интервентни вод управо, пардон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој већој јединици је припадала? Је ли припадала некој јединици Војске Републике Српске?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Зворничкој бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничкој бригади? А ко је био командант Зворничке бригаде?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не знам тад, али знам после ко је дошао. Ја мислим да је још тад Сима био. После тог знам да је био Винко Пандуровић. Она жута животиња што је у Хагу и смрад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да није Видоје Благојевић?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Председниче већа, поштоване судије, па ја не могу да не знам људе који су били са мном и у воду, а да знам ко је био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не знате? Добро.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Знам кад сам, извињавам се, знам кад сам отишао значи кад сам се вратио после пар дана кад сам видео на телевизији, Радио телевизији Србије, кад сам се вратио у Зворник онда знам пошто сам био у „Стандарду”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шевић, Богдановић само тише. Шта дискутујете, ко је био командант? Немојте, завршите. Одговара.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Кад сам дошао у ту јединицу, значи кад сам се вратио из Ваљева, кад сам дошао у ту јединицу, у истој смо згради команда, војска, онда се знало. А у Малешиху до Зворника откуд знам ја ко је командант нит' сам ишао, нит' ме интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је то интервентни вод, јесте ли учествовали у неким акцијама?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то неке борбене акције биле?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да. Једна јесте, а једна је намештена да изгинемо. То јест обадве су намештене да погинемо сви, али имали смо среће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је борбена акција? А после да ми кажете која је намештена?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па прва је била, пошто је Малеших значи и сад као Ви испред мене, иде село Ковачевић, то је муслиманско село, ту нас исто неко послао, не знам ко, знам само да није било наређење Богдановић Симе, него неко из команде наредио као да извршимо лажни напад на Ковачевиће, а неке ће јединице од тога Кисељака да уђу. Па срећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па 1992. године. Не знам датум, не могу да Вам кажем, лето је било ја мислим. И захваљујући добрим људима неким који су били у Малешиху приметили су да једна муслиманска група полази нама иза леђа и успели смо да се извучемо. А друга је, ја молим Господа Бога да тај господин из Малешиха што је био командант чете, да дође овде да сведочи. То је једно ђубре смрдљиво, морам тако да кажем, извињавам се. То је друга акција где је Драгана и Сима рањени на Засеоку. Исто су нас ту издали, не издали, продали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било? Да ли знате то можда?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да ли август да ли, може бити да је август, не знам тачно, Симо кад си рањен. Смем да питам њега? Ја знам кад, па август ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће човек да одговара на питања. Да Вас питам, да ли знате где је рањен Сима? У који део тела? Да ли се сећате тога?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У леђа фактички? Доњи део леђа?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са стране, десне стране? А Драгана?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Драгана не знам, јер сам ја извлачио другога момка. Ја мислим по ногама да је добила по листовима ту, не могу сад тачно. Не знам, јер ту је био још један код нас у јединици момак из, не знам одакле је, знам да је из бивше Босне садашње Републике Српске. Исто је био у Дому, био је у резервном саставу полиције, па је прешао код нас и оно ја из Дома, он из Дома и тако смо и

он је погинуо и остао је ту. Нисмо га могли да извучемо. Ја сам покушао њега да извучем тако да не знам. Не могу душу да грешим да кажем сад Драгана, знам да је рањена, али не знам како, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли учествовао још неко од окривљених у тој акцији у Засеоку? Да ли се сећате тога можда? Да ли је на пример Стојановић Зоран учествовао?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не знам. Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Шевић Ђорђе?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не, не сећам се, ја мислим да није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Богдановић Дамир?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Богдановић је Дамир дошао после рањавања његовог оца, ја мислим после 4-5 дана, а то ћу рећи што, како сам то сетио се, пошто тужилац каже како се сетим. Пошто је мени забрањено, пошто смо имали један цип и мени је било забрањено тај цип да возим, пошто сам у Дубници улетио човеку у кућу и забрањено је било мени да возим тим ципом и онда сам ја дотерао тај цип до болнице да би господин Богдановић Симо могао да пређе тамо у Србију да види свог сина и не знам да ли је још ко био. Значи, после сад не могу тачно у боца да погодим, али после 5-6 дана, да је господин Дамир Богдановић дошао код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Мислим да је ступио као војник, није тај дан ступио него после, да је остао значи кад му је отац рањен, остао је ту с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да Вас питам још за Гаврић Томислава. Да ли је био у акцији?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја се тог човека не сећам. Стварно не могу, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте ко је био командант јединице и рекли сте ко је био заменик. Да ли је тако?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Командир вода, председниче већа, командир вода, а не јединице, вод је 30 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је био?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Командир је био господин Богдановић Симо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је доносио одлуке у јединици?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: У воду, не у јединици, у воду. 'Ајде добро да се сад, вод - јединица, јер већи је број људства је у јединици него у воду, али 'ајде. Како мислите ко је доносио одлуке о?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је доносио одлуке, наредбе?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па бригада је, из бригаде, не знам ко је командант бригаде, је доносио господину Богдановићу, он је нама наређивао овај, наређивао па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко други да наређује осим Богдановић Симе? Да ли се дешавало то?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па тај покојни „Тиша”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било са знањем Богдановић Симе или је то било?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па нормално да је морао, није могао самостално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, а каква је била дисциплина у јединици?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја кад сам изјаву дао рекао сам да је један момак, нажалост покојни је, и то сам га ја, 'ајд лаички да кажем, провалио да је човек, да се „боде”. А дао сам у изјави кад сам давао изјаву, да сам имао девојку из Лознице где ми је Зоран Стојановић, то може и да се види и сад где пише Сандра, ја сам ту тетоважу преправио, и она је дошла из Лознице дошла у Малешин пошто то није далеко и тај покојни Бобар, ја сам чуо да нешто човек тапче, а светло је изнад мене било ја сам и отишао сам код Богдановића, не, да ли сам отишао тад или сам ујутру рекао Богдановићу и господин Богдановић наредио да морам напустити јединицу. Значи, била је не дисциплина, него као у редовној војсци постројавање, зна се некад и да се опустимо, али постројавање је било и још сам нешто хтео да кажем, тај, тај што се помиње командант чете што је мене увредило и као, тад никако, био сам потрчко, али ако сам био потрчко, мало ме то увредило кад је то рекао „Симини су људи”, како је рекао „само пили и долазили су као горе да пуцају да изазивају Муслимане као ово-оно”. Ја не знам колико сте упућени, пошто ја сам остао да живим, рекао сам зашто сам остао да живим у Републици Српској, ти исти људи из Малешина кад је та Клиса пала кад су заузели Муслимани нападали, господина Богдановића су прогласили да је Муслиман да је издајница, ето, тај исти господин што је био командант чете, то ти је кад сељак из опанака уђе у ципеле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад је Стојановић Зоран дошао у тај вод?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Немам појма, ја од њега бежао као ђаво од крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад се сећате њега, од ког тренутка?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не знам, не знам, не могу да се сетим. Сећам се да је пар пута ударио шамар, једном да ме је ударио песницом што нисам отишао на стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био од почетка у Малешин?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не могу се сетити тачно, не могу сад да кажем да је од почетка био или је да ли је одлазио, да ли је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Шевића?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Шевић је био пар дана и човек је напустио то кад се десило то с камионом кад се госпођа или госпођица опоравила, човек је нестао и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Прије овог дешавања у Скочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога? Добро.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Извињавам се, пошто ти заштићеници сведоци видим помињу плава девојка, плава девојка. Ја морам да кажем код нас је девојка била, двије плаве девојке, мислим што се тиче српске националности. То је била Драгана и била је Ђурић Нада из села Дубнице. Она је умрла прије четири-пет година нажалост, камо среће да је овде, само да је жива. Е сад, може врло лако да буде то што су заштићени сведоци, јер колико ја знам ону Драгану да је шишала, као да је тукла, да је. Прво, што би ромски цигани носили крст, то је као кад бих ја носио полу месец и звезду, да је откинула и ово, оно, значи стварно то је стварно не смешно ова оптужница него немам речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још да Вас питам, по кућама како сте били распоређени? Ви сте и рекли с ким у кући, то је једна кућа.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био Стојановић Зоран?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Он је био изнад мене не знам, исправљао је он путеве тамо, откуд знам, не знам, био је углавном од мене једно 200-300 метара даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је био?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Нисам држао свећу и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Богдановић Симу да ли можете да кажете?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: С ким је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па ваљда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли с ким је био Шевић у кући?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Са госпођом Ђекић, је л' Ђекић, ја мислим, да не грешим презиме, Ђекић. Са Драганом, лакше, да ли је Џекић или Ђекић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био још неко у кући с њима?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Са њима двома?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима двома, јесте?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не, јер у том селу, дозволите ми само, у том селу значи били су прво, има неки као онај сељачки, како да вам објасним, Дом културе, па су били, то сам питао, ако знате шта је прага били су прагисти, па онда је Ђорђе Шевић и Драгана била у кући, па смо онда моја кућа била управо моја кућа и онда је далеко од мене био Стојановић тамо, не знам где је Лазичић био, јер верујте ја сам најмање у кући провео. Што је још најсмешније кад човек из села Малешиха не зна да су постојале „жуте куће”, „чичина кућа”, „бабина кућа”, „стринина кућа”, ја не могу да верујем о чему се овде ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је био у „жутој кући”?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Али у којој „жутој кући” кад човек који је рођен у Малешиху, који живи у Малешиху не зна човек да је постојало то, а ја да знам да је била „жута кућа”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није ни било то? Шта сам хтео још да Вас питам.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сам хтео, заборавио сам сад, вратићу се поново. Даћу реч пуномоћнику оштећених.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Сад опет морам да седнем, извињавам се.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Господине Алићу, ја се извињавам можда сам нешто у Вашем излагању пропустила, када сте говорили одлазак камионом из Скочића.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да?

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Тужилац Вас је питао да ли сте некога успут повезли, ја нисам регистровала Ваш одговор, шта сте му одговорили?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја не знам.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Извињавам се, можда сам пропустила.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Повезли смо, јесте ли сад чули? Да више не понављам.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Кога?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Кога?

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Кога уз пут, да ли је камион стао и да ли сте некога повезли?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: „Алфу”, „Гаму”, „Бету”, јесам ли доста одговорио.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Хоћете да кажете да је камион из Скочића са људима ишао до Малешиха без да сте успут неког повезли?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Хвала. Немам више питања.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Молим и други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко од саокривљених да пита окривљеног Алића? Добићете то допунско питање само да видимо браниоци? Немају. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте да сте учествовали у тим борбеним акцијама, па сте нам испричали и.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: И част ми је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И то да сте се тамо нашли са једним који је такође потицао из Дома и да је он био рањен, да сте покушали да га извучете, па нисте успели и тако, а о пет на по четку овог излагања говорили сте и потенцирали чињеницу да сте Ви у јединици били потрчко, да неке посебне обавезе нисте имали, да нисте смели да идете на стражу, да сте се плашили и тако даље. Е сад ми није јасно како се не плашите да идете у борбене акције, како се не плашите да покушате да под ватром извучете свога друга, а плашите се да идете на стражу где тога свега нема?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па знате како господине тужиоче, не може сваки пут извлачити, можеш једном, два, три, десет, петнаест али не можеш сваки пут. Значи ако иде болничарка девојка или жена морам и ја, ако сте разумели одговор. Значи не могу ја сваки пут да се извучем и кажем „Симо болестан сам, Симо ово, Симо оно, Симо оно”, значи некад сам морао и ја да идем на борбени задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања, хоћете Ви. Изволите. Не можете колега, мора да се сними. Упалите микрофон.

АДВ. ЛУКАЈА ОЛИВЕР: Када сте рекли болничарка девојка, хоћете ли рећи на кога сте то мислили на Драгану Ђекић или?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Драгану.

АДВ. ЛУКАЈА ОЛИВЕР: Добро, само толико. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала амбуланта у Малешиху?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Постојала је тамо где је Драгана, где су Драгана и Шевић где су били и постојала је горе где је њихова команда те чете њихове била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па горе према првој борбеној линији њиховој, јер ми нисмо оно, ми смо имали своје медицинско особље, а они су имали своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: А то је страшно борбена линија је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања, ја бих Вам се захвалио, можете да седнете.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени Ђурђевић Зоран.

Окривљени ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђурђевићу, Ви сте давали свој исказ код истражног судије, да ли остајте при том исказу?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да, остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па имам још да додам на ову оптужницу, прочитао сам је, разумем шта пише, али у целој оптужници ја не видим себе нигде, тако да ми је то нејасно, значи убачен сам, угуран сам некако у ову оптужницу већ постојећу која је покренута против ових момака и људи и једноставно ме је тужилац значи ту негде угурао у неки ћошак и то је то. Оптужница чак нема ниједног доказа конкретног која би ме теретила да сам било шта урадио од овога наведеног, тако да не знам стварно шта бих више могао да кажем. Чак се заснива на неким великим вероватноћама, тако то тужилац каже, само да видим где је то, „Наиме, у поступку истраге прикупљено је довољно података и доказа који се односе на окривљене и кривично дело тако да је са високим степеном вероватноће утврђено стање ствари из кога произилази да су окривљени Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана учинили и то”, па ме то интересује, да ми то мало појасните, тај висок степен вероватноће, шта је то, који су инструменти и механизми коришћени да би се то доказало да сам ја учествовао у свему том?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сад, данас изнесите одбрану, не постављате сад Ви питања тужиоцу него изнесите одбрану, имате ли још нешто да додате што нисте рекли код истражног судије, а хтели би да кажете?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па нисам рекао код истражног судије рецимо да је сама истрага значи била намештена од самог почетка, јер ради се о томе да сам 18. фебруара 2010. отет од стране тројице полицајаца Криминалистичке управе Београд у селу Прегорица где сам саслушаван и испитиван у вези села Скочић, Малешић, Дрињача, Клиса и другим местима општине Зворник. Нажалост, дао сам изјаву ту, али та изјава не вреди зато што нисам имао адвоката, није био присутан ни тужилац, ни истражни судија ни нико, тако да нисам могао да дам ову изјаву као доказ, јер вероватно не би могла да се користи. Против тих истих полицајаца покренуо сам кривичну пријаву за отмицу и за психичку тортуру коју су примењивали према мени током давања ове изјаве и зато основано сумњам да је ова оптужница и истрага покренута против мене да је то повод тога што сам покренуо против тих полицајаца кривичну пријаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли толико?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч Вашем браниоцу. Адвокат Светлана Бобић. Можете поставити питања окривљеном. Немате.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Даћу реч заменику тужиоца за ратне злочине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете Јовић Драгана?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како га познајете и кад сте се упознали?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Упознао сам се у Бијељини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој ситуацији, како је до тога дошло?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не бих о томе да причам, зна поштовано веће о томе како знам Драгана Јовића тако да не бих о томе да причам.

ОКР. СИМА БОГДАНОВИЋ: Може ли мало гласније, ја ништа не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, прозор је вероватно у питању, ставите на кант онда прозор ако није проблем. Не може. Ништа. Затворите онда, па може тамо евентуално онај позади прозор.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не бих сада појашњавао о томе како знам Драгана Јовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће да одговори на то питање. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се с њим дружили?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте упознати шта је он сведочио у овом предмету у поступку истраге?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Упознат сам, али не видим да ме повезао, у својим изјавима не видим да ме повезао ни са чим, ни са Скочићем, ни са убиством ових људи који су убијени, него је дао само изјаву да сам викао на неку жену, сад да ли због неког ручка, да ли нешто, али као што сам и рекао, значи Ваш сведок Драган Јовић уопште не може бити поуздан сведок пошто имам и писмено да сам признаје да воли да лаже тако да се не бих пуно ослањао на његову изјаву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били у јединици којом је командовао Богдановић Сима?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком периоду сећате ли се?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте дошли у ту јединицу?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не бих ни о томе да причам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте дошли у ту јединицу заједно са Драганом Јовићем?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте се изјашњавали код истражног судије о томе, сад ништа не значи, нећете да одговорите на питање, а кад сте већ то изјавили код истражног судије.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: И то што сам давао истражном судији, значи то је за мене био шок јер тај дан, исти дан, значи изведен сам из ћелије и одмах у судницу. Значи, нисам имао претходно најаву да је ишта покренуто против мене. Значи, једноставно из ћелије, чак можда сам мало и спавао и дремао, значи доведен сам у судницу, дао сам изјаву, појма немам ни шта се све дешавала од тог шока не знам ни шта сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се за време док си био у Малешиху сећаш оштећених да су и оне биле ту?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не сећам се. Сећам се да су биле три или четири девојке, сад које су биле не знам ни по именима, ни по презименима, ни по надимцима, никако, ни да ли су биле Српкиње, ни да ли су биле Муслиманке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се жена да су биле у униформи?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Биле су неке у униформи, да ли једна или две, остале су биле у цивилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Те у цивилу, колико је њих било?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Рекао сам све скупа три-четири девојке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рачунајући и ове у униформи?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Значи све скупа и у униформи и без униформе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су радиле те жене у униформи?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Шта су радиле?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, шта су радиле?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Жене у униформи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, ове у цивилу?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли оне у Малешиху биле смештене све заједно или одвојено?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не знам како је било стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли из Малешиха ишли у неке борбене акције?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Ја нисам, јер био сам врло мало тако да није била ниједна борбена акција значи за време мог боравка у тој јединици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су вам изгледале те жене у цивилу - старије, млађе, старосну доб ако можете да определите?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Ове у униформи или без униформе?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, у цивилу?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не могу да се сетим, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Ви сте дошли у јединицу после догађаја у Бијељини, је ли тако, то сте већ рекли код истражног судије.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да прецизирате, је ли то одмах после оног пуштања из притвора тамо или је протекло нешто времена? Да ли се сећате тога можда?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па то је можда од оног догађаја који се десио у Бијељини можда после 12 или 13 дана, тако, не могу баш тачно прецизно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли? Јесте ли самоиницијативно или вас је неко послао, да ли се сећате тога?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па дошли смо у јединицу захваљујући Богдановић Сими који нас је спасао сигурне смрти. Чуо је за нас да смо били ухапшени тамо и он је дошао, предузео неке кораке тамо са командом и он нас је лично спасао, значи извукао из тог заробљеништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите, кад говорите „ми” мислите на Вас, Јовића?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Алена, Живковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву четворицу?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли они и били у тој јединици?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви сте били?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јовић каже да је био у Територијалној одбрани Малешић.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Ја мислим да сам нешто рекао овде, значи поузданост Јовића је доведена у питање толико да је то боже сачувај, једва чекам да га видим овде, значи да се суочим с њим да то мало разјаснимо где је био, шта је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам колико сте дуго после били у тој јединици?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па не могу стварно, то стварно не могу рећи баш прецизно колико, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте код истражног судије око месец дана.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па можда и мање, чак сам једанпут ишао и кући на викенд, сад кад сам ишао не знам. То је било на два-три дана ишао сам кући због пара и због свега, пошто сам остао без пара, нисам имао новаца, из тог разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то викенд, петак, субота, недеља или је?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Нема то везе, не мора да значи петак, субота недеља, може да буде и било који дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се јавили неком кад сте ишли на тај викенд, одмор, већ како зовете?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Ја сам се јавио овом, мислим да се звао „Тиша” из Руме, он ми је чак дао и неку потврду да може да се пређе преко моста преко Дрине, јер није могло да се прелази без папира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте се вратили с одмора да ли се сећате можда колико сте још били у Малешићу, односно у тој јединици пре свега?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па не знам, стварно не могу тога да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте код истражног судије говорили неких десетак дана сте били још, ето то је сад, ако то служи као подсећање неко.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Нека буде и толико, али стварно не могу прецизно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били смештени да ли се сећате можда?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: У Малешићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малешићу.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: У Малешићу сам био смештен, значи у једна мала кућица је била са једном просторијом, имала је једну просторију, имала је једно купатило и неко мало као предсобље, улаз, нека тераса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је била нека напуштена кућица?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: У тој кући нико није живео, ти људи власници куће те су били у Београду, имали су ту рођака у том Малешићу и тај њихов рођак ми

је дао кључ од те, како да назовем, викендице, јер тако се могла и третирати као викендица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били с неким ту или сте били сами?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Сам, сам. Био је један кревет, био неки мали сточић, шта је било још, телевизорчић неки мали, радио, тако, фрижидер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, знате ли можда где је Јовић био смештен?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па Јовић је био ту у некој кући у близини мене, сад не могу баш тачно сетити се која је кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био с неким или је био сам, да ли се сећате тога?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па вероватно је био с неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С неким је био? Добро. Ви сте сво време били у Малешићу, да ли сте били после и у овим другим местима који су у оптужници описани Клиса, Петковци, Дрињача?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напустили сте јединицу на који начин?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Како мислите на који начин?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте отишли, како сте изашли из јединице, како сте, рекли сте били сте још десетак дана после одмора, јесте ли јавили неке да идете, шта, како сте отишли?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Јавио сам се исто „Тиши”, исто ми је „Тиша” написао ту дозволу, рекао сам да више нећу да будем, раздужио сам пушку и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само тако?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се вратили у Србију или сте отишли негде даље?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Вратио сам се у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се враћали после на ратиште?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте још?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били још, на којим местима?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па не бих уопште о томе да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете неког од окривљених? Ево сад можете, видели сте их.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Од окривљених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од окривљених.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па рекао сам познајем само Симу, значи и на сликама сам га видео, остале не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Симу Богдановића?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједног од окривљених више не познајете?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неко оружје, да ли сте имали неку униформу кад сте дошли у јединицу, како је то било?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Имао сам униформу маскирну, значи имао сам више униформи, да ли три-четири комплета, имао сам аутоматску пушку, бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је дао све то да ли се сећате тога?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па сад не могу баш да се сетим кад сам дошао код њих у јединицу ко је то дао, не верујем да је дао Сима, али сад не могу рећи да ли је он дао или неко други, значи не знам, углавном сам добио, задужио сам код њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то постојао неки магацин са том опремом и наоружањем да ли се сећате тога?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Зорана било у јединици, да ли се сећате тога можда?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па не знам, можда петнаестак, двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорана?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Зорана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорана да, не. Добро, нисте ме разумели.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још неког из јединице осим Симе? Рекли сте „Тишу”, да ли се сећате можда још неког да ли можете да, ето видели сте тамо у оној оптужници надимке неке, да ли се сећате неког можда по надимку, да ли памтите неки надимак или неко презиме тамо видели сте, име чули сте неко данас и јуче?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Па не памтим, с обзиром рецимо и када сам био у тој јединици у том Малешиху значи, како да кажем, дружио сам се и са неким момцима који су ту били са прагама били смештени у кафани, често сам био код њих, ишао сам и код људи чак мештана, помагао било шта када се нешто радило и тако, тако да сам најмање времена проводио ту, како да кажем, у тим кућама где смо били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао Вас је тужилац, нисте били ни у једној акцији је ли тако, тако сам разумео?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даћу реч пуномоћнику оштећених, изволите. Немате питања. Саокривљени? Нема питања. Браниоци саокривљених? Немате ни ви питања. Да ли има неко допунско питање? Ја се захваљујем, ако нема више питања седите. Даћемо паузу сада до 11:30 часова.

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

Настављамо после паузе у 11:45.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су у судници присутни исти учесници у поступку, с тиме што је приступио и бранилац осмоокривљене адвокат Нинић Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Саслушаће се

Окривљена ДРАГАНА ЂЕКИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Добар дан прво свима, већу и тужилаштву и оштећенима и адвокатима. Ја сам Драгана Ђекић из Београда, имам завршену основну школу од образовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете гласније? Чујем неке примедбе да се слабо чује, па ако можете мало гласније или да приђете мало микрофону и тако.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: На ратиште сам отишла сплетом неких околности, да кажем врло непромишљено. Хтела сам да упишем медицинску школу, па сам пала испит један, па други из математике и онда сам ја дошла на идеју да ћу лакше да упишем школу ако би ушла у неку болницу и мало радила и онда да се вратим с том потврдом и онда би ме примили и тако. Отишла сам у Зворник аутобусом, пријавила се, мислила сам да ћу бити у зворничкој болници, то је моје онако неко размишљање било тад у то време, мада ни сад нисам далеко од тога, с тим нисам била, најмање сам била у болници. Била сам на линијама одбране, била сам са јединицама које су биле у покрету, најмање сам била стационарирана. То је нешто онако како сам ја уопште стигла ту и под којим условима. Обављала сам посао болничара, у ствари медицинске сестре, они су знали да сам ја медицинска сестра, што сам слагала. Иначе, имала сам јако знање из медицине и данас га имам хвала Богу и данас размишљам о томе, али ето можда некад и буде то. Што се тиче директно оптужнице и ово за шта се ја теретим конкретно могу да опишем тај догађај.

Прво, претрес заштићене сведокиње које ја јесам урадила, који се десио на путу између Белих Стена и Малешиха. Тачан датум ја не знам, знам да смо ја, Шевић је био са мном, он ме возио, ја још не могу да се сетим, можда он може да се сети да каже ко је још био ту. Заборавила сам основно да кажем да сам се иначе у то време и заљубила у Шевића тако да сам већином пратила стазе куда он иде. Враћали смо се с Белих Стена зауставио нас је командир Сима, овде присутан, који је рекао да треба да се претресе једна жена, да се не би кршила Женевска конвенција, ја сам тад наравно правила се да знам шта је Женевска конвенција, благе везе нисам имала, ја сам наравно то урадила, жена је стајала поред пута, ја сам изашла, било је доста војске ту, ја сам изашла и почела претрес и како сам ја њу претресала ја сам, она је стајала у шалварима, димијама, или већ како ли се то зове, оне широке панталоне, ја сам напипала нешто са стране да има и ја сам помислила да је бомба. Зашто кажем да је бомба? Зато

што су нас упозоравали претходно, посебно је мене Шевић упозоравао да не прилазим никоме тако, јер зато што су Муслимани ишли опасани бомбама, динамитом, да ли је то истина да ли није, ја стварно не улазим у то, али ето, ја кад сам пипнула за то ја сма помислила бомба и ја сам викнула у том моменту бомба, где су сви који су били околу уперили пушке у нас и у ту жену, девојку која је стајала и у мене. Ја сам наравно, онда су они почели да вичу бомба, бомба, дижи руке, она је дигла руке и онда су мени рекли лагано покидај то место и ја сам заиста покидала то где је стајало то и извадила сам, неки замотуљак је био ту у томе, марамници некој, нешто, већ не знам ни шта али је било онако доста, кад сам извадила и јесте, било је ту свега, сад да Вам не набрајам, ја стварно и не знам шта је било, једино шта ми је остало у сећању то је био крст, крст велики крст. Ја кажем „па није бомба него злато” и онда се окренем ка командиру и кажем ево реко, али није бомба него злато и онда су они спустили оружје и ја сам је дословце питала „одакле теби крст” она је рекла „то ми је од куме”, на шта је командир Сима питао да није кума неко од оних побијених. Ја сам њему то предала, да ли се то предало Зворничкој бригади или куд је то даље отишло, ја то заиста не знам. Ми смо наставили пут Малешића, Шевић и ја после тога. Ја нисам сигурна, али можда би они могли да ми помогну после, мислим да је ту некоме раме било искочило још од војника, па да сам ставила троугласту мараму, али ко је заиста био од њих ја не могу да се сетим, па сад они ако се сете нека кажу. Ја сам наставила пут Малешића, дошли смо у Малешић, тај дан сам спремила опрему. Да и ово сам заборавила да кажем у Белој Стени је био повређен човек, наш Србин кога смо ми превезли у Зворник, вратили се, онда сам спремила опрему. За то вече за које ја сад не могу да тврдим да сам била у Малешићу сигурно, а не могу да тврдим ни да сам била у Зворнику сигурно. Зашто? Зато што ми смо се дружили са Рајком и Ружом, с једним људима који су имали бебу, избеглице иначе и често смо одлазили код њих кад није било акције, тако да кад није било акција око Малешића и уопште око тог дела ми смо били у Зворнику, тако да ја заиста не могу да тврдим где смо конкретно били то вече.

Што се тиче шишања, јесам, ошишала сам је, само што сам ја код истражног судије рекла да је то Сена, јер ја сам побркала, врло ретко сам виђала те сведокиње. Ја и сад не знам о коме се ради ту, командир је дошао и рекао је, то да ли је сутрадан било, да, али врло брзо иначе после тог кад сам је ја претресала, да се ошиша зато што има вашке. Ја сам је ошишала, угрејала воду, пошто није било струје, угрејала воду, помогла јој да опере косу и то је било све. Нити сам питала ко је ни што је. Потпуно нормално једно шишање, то ваљда могу и они да кажу, ја не знам ко би од њих, и борце мислим, све сам ја шишала, јер су маказе биле код мене, уопште та средства за хигијену су стајала код мене, тако да ми је то било потпуно нормално. Нити сам, значи, у том моменту приметила нити шта, да су то неке заробљенице или нешто, све време ја сам сматрала да постоје само ове три, Муневера, Дина и Сена, јер ја сам с њима била све време. Ја се извињавам јуче за моју реакцију онакву, јер заиста оне могу да посведоче о мом понашању тамо. Па ја сам њих бранила животом, мислим оно. Никада ни у једном моменту нисам направила разлику између Србина или

Муслимана, ни у једном моменту. Из тог разлога је моја реакција онако јучерашња била, да неко ко може да посведочи о мом понашању тамо каква сам била према свима је ускраћен да то понови и овде, не знам зашто, али није ни битно. Што се тиче, ја не знам сад, у контексту, ја могу да причам у контексту само Муневере, Дине и Сене, значи ове три заиста нити знам. Апсурдно ми је, апсурдно ми је да неко каже да сам ја ударила неког, ја неког тукла рукама, ногама или не знам ти ја чиме. Па чекајте, у чему је разлика и ове три су биле Муслиманке, са њима сам била супер и буквално сам их обожавала, зашто бих ја ове, мислим нема, нема никакве логике, али би волела да чујем и ту, не знам, ето. То је у скраћеној у тој верзији.

Исто тако за, пошто је малопре споменуто ту и моје рањавање и ја јесам рањена тад када и командир. Али како? Ја сам обично, ја ни једног момента нисам тврдила ни пред овим судом нити кад сам раније била пред судом ни у полицији ни нигде да нисам била на неким положајима, него сам све време тврдила да јесам, што и јесте истина, али нисам била директно учесник у првим линијама него сам увек била мало позади, па извуку рањеника, довуку га до мене или евентуално не дај Боже ако дође и та ситуација да нема ко, да је јако тешко, онда сам и ја улетала и извлачила рањенике. Самим тим када сам ја рањена, ја нисам ни знала да су се они повукли него сам остала иза тог дрвета да седим и да чекам да неко донесе рањеника. Е онда је неко од мештана наишао и рекао ми „бежи, повлачи се, зар не знаш да су се сви повукли”, па ја и не знам. Да би после неког извесног времена, сад да не препричавам цео тај догађај, ја сам углавном ту рањена и пала и остала сама. После извесног времена када су се они прегруписали и видели у ствари да мене нема, да се Шивић вратио са још двојицом по мене горе. То само просто може да докаже да ја заиста нисам неке ситуације могла, нисам могла да будем на 15 страна истовремено, нити да сам могла да знам шта се ваља с неке друге стране. И још нешто бих рекла, пошто мене, ја 12 година причам и причам, али ме очигледно нико не чује, него ме чују или ме зову само по потреби кад је коме шта потребно, јако ми је тешко кад чујем да неко каже не знам ове групе, оне групе, ови или они. Не, то нису групе, та зверства и то што је рађено то су радиле индивидуе посебне врсте који су убијали и Србе. Ја се надам да ће ме неко сад чути. Појединци не групе. Не зато што сам само ја припадала групама, ја јесам и јесам била на српској страни, ја не тврдим наравно, нећу бити на муслиманској страни, не из разлога што мрзим Муслимане него што сам Српкиња, да не би дошло до забуне овде, али да се моје речи не протумаче погрешно, јер веома велики ожиљак вучем из 2003. године. Из тог разлога ово сад кажем, значи не борци, не, то нису радили та зверства и тако нешто то нису радили борци, то су радили индивидуе посебне врсте који су убијали и Србе. Ето, то је моја изјава.

И још једну ствар бих рекла, имам информацију, имам информацију, ја не знам да ли је то тачно, значи ја нисам овде никог ни да оптужујем, нити да судим, нити било шта друго, али да је ту где сам претресала ту девојку, да су ту били побијени Срби, не у том месту него у околини. То ја мислим да ће тужилаштву врло користити да покрене мало и ту тему. И то сам рекла у

полицији, али ме нико није чуо, а надам се да ће ме сад чути, измасакрирани, дословце, дословце.

И још само једну ствар да додам, да не би било да ја мењам исказ или нешто, ја исказ не мењам, мој исказ стоји онакав какав јесте, и то, е сад ово што сам избркала, ове, оне, немојте ми замерити молим Вас, јер заиста 12 година пролазим кроз такве тортуре да више не знам ни ко ме зове, ни где ме зове, ни зашто ме зове, а најмање ме је звало тужилаштво и полиција и они који су требали да ме зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више шта да изјавите?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја за сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч Вашем браниоцу.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Колико сте година Ви имали у том јулу 1992. године кад сте стигли односно кад сте боравили у Малеших?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: 16 и по.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: 16 и по година? Реците ми Ви кажете били сте на Белој Стени пре него што сте се вратили, каквим се возилом ви крећете ка тој Белој Стени, чиме ви идете тамо и чиме се враћате?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Санитетским возилом.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Је ли то санитарско возило обележено прописима како се?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Обележено црвеним крстом, прописима, све, да.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Са ознаком Црвеног крста?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Са ознаком Црвеног крста да.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли сте некада уопште били у тој амбуланти у Петковцима, да ли Ви знате где се налази и да ли сте некад уопште били тамо?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, амбуланта Петковица.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Петковци, Петковце или тако нешто?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковцима.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Петковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала она уопште?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па ако постоји село, ја не знам, ја лично, ја не смем да тврдим оно зашта ја нисам сигурна.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: И реците ми само још једну ствар, да ли је ова заштићена сведокиња једина била захваћена тим вашкама или је било и бораца неких, па је ли се то, на који начин сте поступали према борцима и према њој, да ли је то било истоветно или сте имали неки посебан третман према њој?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, апсолутно не, истоветно.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли је било још оних који су имали вашке?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Било је и бораца, било је и цивила који су, цивили значи из места ту који су били заражени који су долазили исто на шишање и на прање у ствари, мање због шишања више су због прања косе, зато што сам ја имала шампон за вашке у то време, тако да апсолутно истоветно сам се понела и према овима и према онима.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Како је изгледао тај крст да ли се сећате, који сте нашли код заштићене сведокиње?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да врло се сећам њега, ових других ствари се не сећам.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Хоћете да га опишете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, наравно. Крст је био величине, показашу отприлике колики је.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Пошто је транскрипт реците нам отприлике величину.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Величина, колико ово може да буде величина, неких.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли то судија можемо да одредимо као једно пет сантиметара.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека каже, нећу ја да одређујем ништа.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Отприлике пет сантиметара, од 3 до 5 сантиметара 'ајде, не смем да будем прецизна, заиста не смем и било је распеће Исусово на њему, то ми је врло остало у сећању.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Сведокиња је емотивно везана за тај крст, па ћемо видети како је тај део. Реците ми да ли ишта знате о рушењу цамија у Скопчићима у било ком месту, да ли сте негде били присутни, да ли сте негде, уопште имате било какву информацију, не мислим да сте прошли па сте видели срушене цамије, него да ли сте негде били у неком догађају када се рушила било каква, или договор или било чему, да сте били присутни када се то дешавало?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли сте икада били у селу Клиса?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У јединици, у саставу јединице никад.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли сте били у Клиси крајем 1992. године?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Не. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У саставу јединице само да поновим, иначе, знала сам, после рањавања, значи да би се и то разјаснило да не буде после нешто сам знала, у септембру месецу ја напуштам јединицу после рањавања и одлазим. Али, са Шевићем сам повремено ишла у Босну, не ради прикључења јединици него чисто ради обилазака тих људи који су остали тамо. И искључиво само ради тога и враћала се назад, значи више нисам присуствовала томе. И додала бих још једну ствар само коју сам мало пре заборавила да кажем. Не желим ја овде ни да патетишем нити било шта друго што би не знам некако утицало другачије, али никакав проблем не бих имала да кажем да сам видела, хвала Богу што нисам, да сам видела да је неко учинио тако нешто. Никакав проблем, верујте ми. 2003. године када нико није смео да зучне о томе, ја сам врло јасно и врло прецизно именом и презименом рекла ко је и шта учинио, тако да мислим сад 2012. кад је већ све то, немам никакав проблем с тим. А зато сам и нагласила мало пре да ми је, мени лично јако тешко пада кад неко каже групе, кад неко каже то се проширује, нису то радиле никакве групе него индивидуе посебне врсте који су исто били злочинци како према Муслиманима, тако и према Србима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих да колико је могуће наравно разјаснимо, разумео сам да сте Ви били заједно са оптуженим Шевићем у Малешићу?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте с њим највише времена проводили?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ту видели ове заштићене сведокиње „Алфа”, „Бета”, „Гама”?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не. Ја све време причам, ја сам и код истражног судије рекла да сам ја мислила да се то ради о Муневери, о Сени и Дини. Ја сам мислила све време да се ради о њима, за њих знам, њих сам видела, њих сам чак шта више могу да кажем и штитила и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто сте стекли такво уверење да су то те?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Зато што нисам видела ове друге. Никад ништа ме није везивало за то, нисам. Једноставо и да сам их видела вероватно би их сматрала цивилима. Значи ништа специфично није било што бих ја могла сад Вама да кажем да било је то и то, па због тога и тога. Не, а за ове три јасно и гласно могу да кажем биле су малтретиране, биле су силоване и не знам ти ја шта већ, то тврдим, зато што су ми рекле, причале су са мном о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете то детаљније ко, ко је био силован, од кога, како?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па и Сена и Муневера и Дина, Дина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ко је њих силовао?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Знате шта, ја сам их питала пар пута, никад ми нису рекле, никад ми нису рекле, само су рекле редом, шта год то значило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су њих силовали редом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, да, њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је свака појединачно Вама рекла?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту где сте се Ви налазили је ли.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Само још да додам извињавам се, највише сам разговарала са Сеном о томе, зато што је Сена, како да објасним, испочетка негде, Сена је Ромкиња или је бар личила на Ромкињу, сад да ме не узмете сто постотно, 98%, чинила ми се као да је незаштићенија тамо и онда сам ја гледала што више њу да привучем себи, јер просто не може, нисам дозвољавала, онда је је зовнем тако, измислим нешто ми треба, неко да ми прави туфере или не знам ти ја шта да би ето просто била ту, јер ту не може да јој уради нико ништа. Док је ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте Ви били блиски са њима?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Врло блиска, изузетно блиска.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Којим њима, с којим њима?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја колега нисам Вас ометао у испитивању. Питам оптужену Ђекић Драгану. Да појасните мало ту блискост, како је дошло до те блискости, због тога зато што сте жене или из неког разлога другог?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мислите на Сену, Муневеру и Дину, на њих мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим на Сену, Муневру и Дину.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Добро. Па да и зато што смо жене, иначе било је ту још жена, али више зато што су биле малтретиране, више због тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад оне Вама кажу да су силоване редом, шта сте Ви под тим подразумевали?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја, ја нисам могла да подразумевам ништа, шта сам могла да подразумевам, само не дај Боже да ми падне на памет шта могу, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да су више њих силовало једну те исту, је ли?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: То би морали њих да питате, претпостављам да да, али то бисте морали њих да питате. Ја претпостављам, мој утисак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су оне то Вама причале, где сте се налазили?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па код мене у соби, у мојој амбуланти, ту где сам ја направила ту амбуланту, кажем да су оне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то у Малешићу?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У Малешићу, у Малешићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то у кући где сте Ви били са Шевићем?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту у тај реон где се налазила та јединица где сте и Ви били, је ли још неко долазио?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па тамо су долазили ко је хтео, кад је хтео и како је хтео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли то да појасните ко је хтео?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не могу да Вам појасним, јер ни ја нисам свесна тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то униформисана лица која су долазила?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Већином.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, са оружјем, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли то Срби, Муслимани?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Срби, па не могу Муслимани да уђу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте Ви запазили да још неко осим ове којој сте Ви одсекли косу имао вашке.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесам ли Вас добро разумео?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли још неком одсекли косу због тога?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па ја мислим једно пола јединице, а сад стварно прецизно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете некога да се сетите још?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ма где могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је пола јединице, а јединица броји 30 људи, онда значи 15 особа сте одсекли?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па било их је, прво сам, ево први он је био, извините, први Шевић је био коме сам једанпут одсекла мање косу зато што је мислио да је

добрио вашке, ја искрено да кажем нисам ни гледала тако да сам то урадила исто исшампонираола њему, али заиста не знам, било је доста цивила наших који су долазили ту. Мање због шишања више због шампона, јер је била велика оскудица и уопште у тим средствима за хигијену и у овим уопште завојима. У једном делу, некад се имало некад се немало, како кад. Било је доста и оних који су долазили ту на дан, два па направе општи хаос.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте слушали данас шта је рекао оптужени Алић.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте Ви заједно са оптуженим Шевићем узели камион и отишли за Зворник. па после да сте слетели негде с пута, да си се ти повредила и тако даље?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то тачно?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можеш да се сетиш када је то било?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мислим да је то био јули месец, али не смем сигурно да тврдим, не знам сигурно. Не смем сигурно да се сетим, али мислим да је био јули месец, нисам сигурна значи, ограђујем се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте отишли у Зворник где сте ишли?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па код Рајка и Руже обично. Ја прво или свратим у болницу да узмем од материјала шта ми треба, шта ми захвали па онда после продужимо код Рајка и Руже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како сте се вратили?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па како, исто вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са истим тим возилом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: А не, не, ја сам била у болници после, извињавам се, извињавам се, ја сам била у болници, па је онда Шевић дошао са колима неким по мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не са тим камионом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, не, не са камионом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како сте се вратили у Малеших?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Колима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колима?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Колима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нисте камионом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, не камионом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па чули сте шта је рекао оптужени Алић?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Чула сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алићу шта је смешно? Понашајте се нормално и пристојно у судници. Је ли у реду, је ли јасно?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам шта је смешно, какво је то понашање? Даје одбрану, а Ви се смејете. Нашта то личи. Шевић слава. Немојте молим вас, значи обратите пажњу на понашање. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи Ви сте се вратили са путничким возилом у Малеших?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. За време док сте се налазили у Малешиху, како сте се хранили, одакле је добијана храна?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па није било ту правила неког, редовно сваки дан је стизала храна из Зворника у камиону или већ како се зове оно, редовно. Међутим, та храна није била нешто нарочито па се кувало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је спремао ту храну, како је набављана та храна?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Већином Сена, Муневра и Дина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ове три?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су оне обично спремале?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па не знам верујте ми, сад шта су спремале не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро, је ли та храна расподељивана вама по кућама где сте били или сви се скупите на једно место па ручате?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Обично је било сви, сад неко некад донесе овамо, некад, то је било без правила. Ово је било правило да стигне из Зворника, а ово је значи нешто потпуно другачије било. Мада морам да кажем да сам и ја храну спремала значи, нису само оне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред Вас да ли је била још нека жена у униформи?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте, била је Славица и била је Нада које су биле стално ту, долазила је нека личност посебне врсте која је била протеривана једно 20 пута и враћала се једно 20 пута. Таквих је било прилично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су оне биле смештене, у којој кући, сећате ли се?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, не знам, нисам ни обраћала пажњу, нисам ни обраћала пажњу. Гледала сам да се искључим из тог света, јер просто није мој свет, просто није мој. Видим да ми неко не одговара и не остајем ту, нити имам шта да разговарам са дотичном особом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли приметили у тој јединици да неко, да сте га сретали, видели да Вам је неко причао, неко се жалио, да је неко изузетно строг или да има недисциплиновано понашање, да одудара од тих других, јесте ли приметили неког?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Једино за кога знам да је био изузетно строг то је Сима, командир. Кад кажем строг, у ком смислу кажем, да је било јако пуно проблема са људима који су долазили и одлазили, који су правили хаос.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи хаос?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Хаос, у буквалном смислу хаос. Дођу, понапијају се, направе хаос, опет кажем то су баш те индивидуе које су сличне ситуације радили и Србима. Знам да је био строг по томе и да их је враћао. Како су се они поново враћали, њих сам затицала ако не ту, онда кад се појаве тамо, вамо, мислим просто ти људи су били, ту су били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да такве ствари нису могле да раде групе него су то радиле те индивидуе.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На кога то мислите?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па на те индивидуе које су спремне да учине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли Ви да је тако?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: То не могу ни да. Је л' ме питате лично за овај предмет или уопште?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За овај предмет?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: За овај предмет не, хвала Богу. Ја сам заиста довољно видела и нешто друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да се ово десило?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесам, по оптужници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Прво ја. Да, веће иде прво, да, да. Да ли се сећате можда кад сте дошли у ту јединицу код Симе? Када је то било? Који месец?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мај или јун, али нисам сигурна. Нисам сигурна знате из којег разлога. Прво сам ја долазила, па сам се враћала поново да упишем школу, па сам наравно поново пала и онда сам поново отишла и тако сам ја у идеји да ћу ја добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које место је било у питању? У ком месту сте били тад?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У Зворнику, прво место ми је Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После сте ишли у?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У сва села око Зворника, буквално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад долазите у Малешине? Да ли можете да определите?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Лето је исто, сигурно је лето, а тачно који месец мај, јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је с Вама у јединици? Да видимо прво од присутних окривљених, па да видимо да ли је постојао још наравно.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Од окривљених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од окривљених?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Од окривљених је Шевић је био са мном, Алић и то морам да кажем да сам за њега била онако да кажем прилично везана због те неке његове животне приче и што заиста јесте, мени је то сад мало не знам како да назовем, али тако се понашао ето, кажу урадио је све што му се каже то је и радио, потрчко. Али заиста јесте. Било је ситуација када нисам имала завоја, када нисам могла да дођем до завоја, онда сам морала да перем завоје, мени је сад то мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Драгана, ја Вас питам нешто, а Ви причате друго, значи наставимо значи, био је шта сте рекли, Сима, Шевић, нисте рекли Сима, Шевић.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Рекла сам Сима, Шевић, Алић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: И касније долази Дамир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Али то већ ја одлазим кад је он отприлике негде ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Стојановић Зоран?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Њега се не сећам. Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Гаврића?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се ни њега? Ђурђевић?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ : Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни њега? Добро. Да ли је било још припадника јединице? Да ли се сећате неких имена, надимака? Има у оптужници се спомињу нека, спомињу се нака имена.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Познати су ми, не могу да кажем да ми нису познати. Значи, познати су ми, али не могу да тврдим то су ти људи. Не могу, јер малопре сам објаснила из ког разлога. Врло сам се трудила да не будем окружена људима који ми не одговарају. Више сам се дружила са људима који ми одговарају на неки други начин тако да не могу да тврдим, али у принципу ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте се онда дружили? Добро, са Шевићем.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Са Шевићем, са Алићем, дружила сам се са Сенем, са Муневеком, са Рајком, са Ружом, са Радом, са још неким људима цивилима који су тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малешићу?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Најмање сам се дружила са људима из јединице, да напоменем ако могу, ако желе да потврде могу ако не, не морају њима на част, немам против ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, где сте, у којој сте кући били у Малешићу да ли се сећате? Мислим има неких имена тамо, спомињу се неке куће, да ли Ви знате?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ма какви, да Вам кажем нешто, то сам читала и у оптужници „бела кућа”, „жута”, ја сам чак опет кажем пребукирано ми је заиста, 12 година пролазим кроз такву тортуру да је то страшно и онда сам помислила „жута кућа” размишљала сам „жута кућа”, где је била „жута кућа”, не сећам се просто нигде ми, али ми у мозгу стоји „жута кућа”, да сам негде чула „жута кућа” и онда повежем то с Косовом једино где је „жута кућа” да сам чула то је на Косову, е сад. Да ли је заиста постојала или није не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Албанији, да. А да Вас питам, с ким сте били?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој кући.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Са Шевићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами вас двоје?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Дошла је и Сена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Сена је била с вама?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Кад сам могла да је извучем Сена је била са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе, где је била Сена?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Некако ми Сена највише онако зато што је кажем опет била, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте питања, слушајте, немојте да ме прекидате кад поставим питање. Где је била Сена, с ким је била Сена смештена?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја мислим у кући поред, близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Близу, сад не могу директно и тачно да Вам кажем која је то кућа али врло близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким? Да ли се сећате тога?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па с борцима, борци су били у тим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко име ако можете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете. А Сима где је био смештен?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па и он је у посебну кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким је био Сима?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Дина је била код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Муневра где је била?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Исто у некој од тих кућа и мислим идентично је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу све?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: То је једно врло велико село и врло раштркано село тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате с ким је била Муневра смештена у кући, да ли се сећате тога?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не сећам се с ким је била, сећам се да ми је причала то што сам већ малопре рекла да се не понављам, сећам се да ми је причала кад је Дамир стигао да се заљубила, то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Алић с ким је био у кући? Не знате?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте били с њим јако добри па мислио сам да?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, али не могу да се сетим колико је времена, ем колико људи је ту протутњало то Бог зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ми јасно код истражног судије сте спомињали неког команданта Чеду.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја сам га звала Чеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи Богдановић Сима првоокривљени? Ви сте га звали Чеда?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Чеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то смо први пут чули после оволико суђења.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја сам га звала Чеда и онда кад је све ово стигло, адвокат ми је у ствари објаснио то је Сима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га је звао још неко Чеда?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате Ви сте га звали Чеда?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја сам га звала Чеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код овог претреса, хајде опишите нам мало кога сте то претресли? Рекли сте заштићену сведокињу. А коју заштићењу сведокињу сте претресли?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да је заштићена сведокиња?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па зато што пише тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па може да пише и Сена.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па ја сам и мислила да је Сена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато Вас и питам зато што сте код истражног судије говорили да је то Сена.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па ја сам мислила да је Сена, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта да је писало у оптужници Сена онда би Ви рекли да је то Сена?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па мислим, шта сад, како да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам тако изгледа. Добро. Опишите ми мало кад је то било? Које доба дана је било кад сте извршили тај претрес?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Око подне негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подне. А где је она била?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Подне, зато што ми је било јако врућина. Сећам се да сам једва чекала да стигнем. Она је стајала на сред пута, врло ми је упечатљиво остало то, она је стајала овако на сред пута са десне стране је била ливада, овако, овако се равнио тај пут за Малеших та узбрдица нека што има и овамо је било неко исто овамо с леве су биле неке куће неке запаљене и она је стајала ту. Ја сам значи, тај пут овако горе иде за Малеших, ми смо ту стали ја сам је претресла и то је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада с ким је стајала?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Сама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неко поред?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Било је војске око ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па значи није била сама, стајао је још неко поред.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не сама као цивил је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једини цивил је била?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Једини цивил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било војника?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Колико, било је пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, рекли сте да Вас је Сима замолио да је претресете. Да ли је било још неког осим Симе, кога Ви познајете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Био је Шевич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шевич је био с Вама, возио Вас је, него поред ње из те јединице. Мени није јасно, Ви сте ишли, само да појаснимо значи Ви сте ишли са Шевичем, Шевич Вас је возио са санитарским колима ишли сте до Беле Стене?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Из Беле Стене, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Беле Стене? А ови остали припадници јединице на челу са Симом кога сте именовали да је био ту у тој групи где су они били?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: На том путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су били са том женом, са тим цивилом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они Вас заустављају и?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се дешава?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Сима ми каже је л' можете да извршите претрес?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледала та особа коју сте претресли? Можете да опишете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мени је личила на Сену. Онако црна, црна са дужом црном косом у шалварама, димијама или како се већ зове то. Ништа специфично, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте је тада први пут видели?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па сад је ту проблем зато што је Сена у тој јединици много раније.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па зато сам и побркала зато што је више нисам ни виђала од оног са вашкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је ту први пут видите онда је мало је ту проблем.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па како не би био проблем, па како није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била млађа особа или старија?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Можда неких сад пазите, узмите у обзир да сам ја имала толико година колико сам имала, да моје баш процене неких година по том не могу да буду релевантне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не инсистирам, ако можете да се сетите.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Али отприлике по некој мојој процени, можда 22, 23, 24, 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да ли је толико да ли није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате кога сте то шишали?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па сад знам, сад знам по овоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте прочитали опет у оптужници?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Нисам ја ни читала оптужницу и то морам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Нисам, нисам зато што ја иначе болујем од тог посттрауматског стресног поремећаја после неких дешавања и онда врло избегавам све то. И онда је мој адвокат то узео да одради и искључиво ме је питао тамо за нека места где се ја налазим у најминималнијем смислу, тако да ето по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога сте ошишали?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па ту заштићену сведокињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Црну. Па не знам. Црна је била, била Ромкиња, ето. Толико могу, даље заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била млађа особа?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Рекла сам можда 21, 22 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је иста особа коју сте претресали? Не, битно је за шишање сада.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па то је та иста особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иста особа коју сте претресали њу сте шишали?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па иста особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, добро. Необично ми мало. Како сте рекли да сте је ошишали? Рекли сте нешто код истражног судије „овако сам је ошишала”, а не могу у транскрипту да видим како сте је ошишали.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: На паж, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На паж?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: На паж. И то сам гледала баш лепо да је ошишам да то личи на нешто, мада нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је дуга коса била њена? Да ли је имала баш доста дугу косу или?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па не превише дугу, можда овако негде нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До пола леђа?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па није ни до пола, ево овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зато, што необично ми кад има неко вашке да се шиша на паж, због тога.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па женско судија, како да је ошишате више? Па не можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Имала сам овај бре, шампон за вашке, па смо прали косу и то, не можете, како. Није лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зато што.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мушкарци су знали, имала сам ону како се зове, за бријање. Мушкарци су знали и на ћелаво да се шишају, значи посебно ако неки дође са краћом косом, не можеш му ништа и онда ошишаш на ћелаво. А женско не може, нема шансе какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, оштећене ове „Алфа”, „Бета”, „Гама“ заштићене сведокиње не знате? Фактички не знате.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што оне се Вас сећају.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мене се сећају сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви Вас се сећају.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Знате, сви ме се сећају. Мене нема ко се не сећа, за једне сам издајник, за друге сам ратни злочинац. Једни су тамо хтели да ме убију, други овамо и ја сад више не знам где сам и било би лепо да ми неко разреши дилему шта сам ја, јер ја више не знам шта сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам кад се иде у акцију да ли иде цела јединица или не иду сви, како се то дешава?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, зависи, не мора. Зависи, то је већ војни део, али некад иду сви, некад не иду сви, некад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора да се иде?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, не. То зависи, то је командир одређивао ко иде, кога позове тај иде и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно за тај Скочић не знате, колико сам схватио?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам. Знам по овом, да не испадне сад да лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте, да ли знате где сте били у том тренутку ако нисте били у Скочићу?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па нема где на другом месту или у Малешићу или у Зворнику, то јест на трећем месту. Нема где, не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећем?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Или сам била у кући у Малешићу или сам била код Рајке и Руже у Зворнику, треће место не постоји. А сад конкретно нешто да могу, не могу да Вам кажем ни то ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, изволите колегинице Кузовић.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Бранилац оптуженог Алића. Пошто кажете да сте познавали Алића, па само можете ли нам рећи шта је радио у јединици?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па све у принципу шта су му наређивали, све је радио. Све. Врло ми је био близак кажем, опет понављам због те неке његове животне приче и због тога што је показивао неку страну личности да се не изразим лоше, али ето јадно, извините, али заиста је тако било. Ја га, било је ситуација када нисам имала завоја, када нисам, када смо били пресечени и онда нисам имала материјала довољно и онда сам морала да кувам те завоје, да их откувавам, па да их сушим, па онда опет да их мотам. Ја позовем њега, „ајде Зоки мало ми помогнеш” и он без проблема, ништа, седне са мном мота оне завоје, мота ли мота, мота, мота.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Само да ли по тим све?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: И морам да додам много ми је жао, не знам.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Да ли под тим све мислите на помоћне послове неке?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, да апсолутно. Био је најмлађи. Још једну ствар да кажем. Мене си слагао, да и он је лагао да је '74. годиште. Да и ја сам лагала и он је лагао, а у ствари исто '75. као ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте причали да сте рањени?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате кад је то било, датум?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, 13. августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13. августа? И ко је још с Вама рањен тад?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ма тад је било много тад рањених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било мртвих?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Било је, било је и мртвих, било је. Један је чак нестао у тој акцији, али ја сам, ето кажем Вам рањена на тај начин зато што нисам знала

да су се они повукли него сам ја остала доле да чекам да неко и онда један срећа, па се десило да је један од мештана налетео и рекао да бежим одатле и у том бежању сам у ствари рањена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и Сима тад рањен?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то у леђа што је причао Алић?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био у болници?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је лежао?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Е то не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли дуже од Вас или краће сећате се?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ни то не знам зато што ја по изласку из болнице, ја сам отишла код Рајке и Руже и онда сам требала да учим да ходам на штакама, па сам бацила те штаке, па сам носила много дуже него што је требало зато што су ми пуцале ране свака два дана, јер нисам знала просто, оно ми је било потпуно да идем на штакама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли да сте се вратили из болнице негде између 21. и 22. августа?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, тад сам отпуштена из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отпуштена из болнице?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Отпуштена, нисам могла више да, шта ћу у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте то нешто повезали са Динином смрћу.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте. Тад је негде, тад сам била код Рајка, сећам се тога к'о јуче да је било. То је било страшно. Тад сам била код Рајка и Руже и сећам се мрак је, можда предвече било негде, мрак, не предвече него мрак кад ми је Шивић дошао и рекао: „Морам нешто да ти кажем, Дина је погинула“. То је било страшно. Онда сам отишла за Малешин и са овом мало Муневеком била све време. Мислим хтела сам да идем да видим Дину, па ми докторка Бела и Шивић исто нису дали. Он је мислим да је видео, бар тако је рекао и рекао ми да је страшно, да је боље да не гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте још остали после тога у тој јединици у Малешини, да ли се сећате тога?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Нисам много, ја сам можда почетком септембра негде дефинитивно отишла одатле, али ето после тог рањавања не да нисам хтела него нисам могла, нисам могла на ноге да станем и онда сам фактички била ту само да спремам те торбе, санитарске торбе и да ето колико толико могу то да организујем док не стигне прави болничар, док не стигне неко ко ће поново да заузме то место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте отишли заједно са Шивићем?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно сте отишли?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сво време били заједно у тој јединици?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се одвајали?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: А па нисмо, већином нисмо, али нисмо баш 24 сата у секунди били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Да ли има још неких питања, саокривљени? Изволите Дамир.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да ли могу одавде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате на микрофон, због транскрипта.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Можемо ли једно другом са „ти” да се обраћамо?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Наравно.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Добро. Реци ми када си, рекли си да нисам био у Скочићу, да ли можеш да се сетиш када?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, рекла сам ниси био у Малешићу.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У Малешићу? Када, можеш ли да се сетиш прецизније када сам дошао?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: После мог рањавања.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: А твоје рањавање је било?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: 13. августа.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Хвала, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево колега Малешевић, изволите.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Бранилац окривљеног Богдановића. Рекли сте да су често долазиле придошлице у јединицу, да су долазиле, одлазиле, јесу ли то били цивили или војна лица?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Војници.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Јесу ли то била иста лица или су различита лица долазила?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па различита, али су се враћали, знали су и ови да се враћају.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: И још једно питање, пошто сте рекли да сте чули да је било силовања, да ли је нека од тих силованих жена остала у другом стању?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја за то не знам.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања? Изволите, пуномоћник оштећеног.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Замолила бих Вас да ми мало објасните тај ваш одлазак на Белу Стену, где сте Ви били, ко Вас је позвао, како је дошло до тога да Ви одете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Радио везом је позвано да има лице које је повређено и правило је било тамо ко је ближи томе да оде по то лице.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: А где сте се Ви налазили у том тренутку?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У Малешићу, одлазим у Белу Стену, то је Србин један, старији човек.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Добро, добро, али у ком објекту сте били, где је била та радио веза коју спомињете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Није била код мене, вероватно је била или код командира или негде, ја само добио наређењем и ја то урадим.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Ко Вам је наредио?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Шевић ми је рекао да је стигло, да има повређено лице у Белој Стени.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: А то санитетско возило где се оно налазило?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Код мене.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Где сте га задужили?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: То бисте морали да питате командира, ја нисам нигде.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Питам Вас како се појавило, је ли то можете да објасните у јединици пошто сте од маја ту?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја не могу то да кажем, то морате питати командира, ја с тим немам никакве везе. Ја кажем оно што ми треба и ту је крај целе приче.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: И ко је управљао тим возилом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Шевић.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Сво време?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, не, он кад није био ту неко други. Сад морам да се насмејем, али заиста Зоки је хтео да управља тим возилом, мада никад није управљао тим возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо три Зокија?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Алић, имао је идеје око камиона, око возила, око свега, али мене никад није.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: У једном тренутку сте рекли „било је ту још жена”.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: На које сте мислили?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: На Славицу, Наду. Било је и неких ових, али не стално да кажем.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Објашњавали сте око тог шишања због вашки, долазили су рекли сте и цивили из села зато што сте Ви имали тај шампон против вашки, а шта се с тим постиже?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Уништавају се вашке.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Е сад, ако се шампоном уништавају вашке објасните ми зашто онда има потребе да се било ко шиша?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Због гњида, не уништавају се гњиде, него вашке. Објаснила сам када су мушкарци у питању који имају кратку косу лако их је са бријачем просто се ошиша и оду и вашке и гњиде и све заједно, женско кад је у питању то ипак треба да личи на нешто, да буде нешто да оду и гњиде, онда се користи шампон и овај чешљић са врло ретким зубцима да би се то ишчешљало онако да нестане. Шампон их убије, али оне остану па се види онако и ружно изгледа.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Добро. Знамо како функционише тај шампон мало другачије, убија и гњиде успут.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Убија и гњиде али гњиде остају.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Мртве.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мртве и то је врло ружно на црној коси.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Значи Ви сте шишали њу из естетских разлога?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па из естетских разлога наравно.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Добро. Реците ми у периоду док сте у Малешиху били рањени, рекли сте ништа нисте могли да радите припремали сте те санитарске торбе, да ли је неко вама физички помагао?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте, Сена. Сена је са мном била највише.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: А ова друга што сте је шишали?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, њу сам видела тад и више никад, чак шта више ја сам мислила да је то просто неки цивил одатле, касно сам повезала о чему се све ту ради.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Ја сам Вас разумела да је то иста особа коју сте претресали на путу.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Па јесте ли питали неког како се она ту нашла, откуд одједном с пута сад овамо у Малешиху?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У том моменту ја када сам њу шишала била ми је позната, али не толико да бих је повезала са било чим, да ли ме разумете. Ја сам је чак побркала са Сеном, јер онда је имала те димије, кажем имала је те димије, шалваре или шта већ, када је Сима довео да се ошиша и остала била је жена у тренерци без икакве приче. Ја сам ту имала посла нон-стоп тако да ако нисам блиска с неким пуно и не разговарам, урадим шта ми се каже и то је то.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Да ли Вам је она том приликом било шта рекла?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Плакала је.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Је ли Вам рекла зашто плаче?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Није?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: А реците ми стално спомињете Сену, Дину, Муневру имате ли сазнања од када се оне појављују ту?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Могла бих отприлике да кажем, али знате из ког разлога не желим зато што увешћу себе у проблем, јер дебело бркам чињенице исто и онда, али присутне су дуже време, ето најлакше да објасним, ето дуже време су ту присутне.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Ви кажете дуже. Међутим, још ми није јасно од када дуже? Кажете „јединица креће из Зворника”, како се појављују, када?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: Па их спомињете у Малешиху.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, заиста не знам верујте, не знам, ако неко хоће да проговори.

ПУН. ОШТ. МАРИНА КЉАЈИЋ: У реду, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Овако ћемо у недоглед. Колегинице Живановић, изволите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добар дан.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Добар дан.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих Вас питала само неколико ствари. Описали сте тај моменат тог претреса који сте вршили на путу и ако је мени нешто промакло Ви ћете ме исправити и војнике неке око њих, пуно војника. Да ли је постојало неко возило ту осим Вашег санитетског?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Био је један камион.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате како је на путу стајао тај камион?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У правцу Вашег кретања или обрнуто да ли се тога сећате?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не сећате се? Рекли сте на питање председника већа да сте у тој групи војника препознали Симу.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Или Чеду, већ боље би било да кажем Чеду, то је Ваш израз. Да ли сте још неког препознали од људи које сте наводили да се сећате из Малешиха?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У записник је ушло да.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Сигурно су били ту само да напоменем.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Изволите.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Вероватно, али ја лично не могу да се сетим.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, нећемо вероватно, претпостављамо него просто оно што Ви знате, што сте Ви видели тог момента кад сте ту били.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Управо.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е онда ћу Вас замолити да ми кажете, а како је ушло у записник да је то била Симинова група, на основу чега сте то закључили да је то била Симинова група, а не нека десета, пета, петнаеста, већ не знам ни ја која?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: А у који записник је то ушло?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Сад кад сте изговарали, ја сам констатовала, то можемо да прегледамо транскрипте, па само да прочитам, ја сам констатовала да је на питање председника већа да ли је то Симинова група, Ви одговорили потврдно.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ја сам рекла да је Сима био ту, па претпостављам да је и група била, мислим.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Претпостављате, јер никог нисте посебно идентификовали.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Можда се нисам добро изразила.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала вам лепо. Онда бих Вас замолила да ми кажете јесте ли Ви у то време имали плаву косу?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли била дужа или краћа?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Средња.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Средња? Да ли је било још особа са плавом косом са Вама?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте? Да ли је нека са ове три жене са којима сте се дружили том приликом носила униформу?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мислите на Сену, Муневеу?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ове три жене са којима сте се дружили Ви. Кажете са три жене сте се дружили?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Дина је носила униформу.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дина је носила?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Дина, Дина је носила.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је нека од тих трију жена са којима сте се дружили имала наоружање?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте Дина.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дина? И имала сам само још једно које ме је асоцирала колегеница, али сад сам га заборавила, а да не губим време, ни ви ни ја, можда ће бити прилика. Хвала.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Биће сигурно прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтео бих да Вас питам само та девојка коју сте шишали.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се она бунила нешто?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли јој је било драго што је шишате?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па чим је плакала вероватно јој није било драго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је плакала?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па плакала је просто онако некако тихо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плакала је? Ја сам мислио то да ли се бунила, мислио сам и на то.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Није ми рекла, сад да ли се она, можда се у себи бунила ја не знам, али мени није рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није јој било пријатно то што се?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Па вероватно да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такав сте стекли утисак?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Мој, али ограђујем се, мој лични утисак, да ли заиста јесте, да ли није ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема више питања, ја бих Вам неке фотографије показао.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Само да Вас питам, јесу ли фотографије са насиљем, да ли има насиља на фотографијама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, чуо сам, знам, читао сам. Изволите Дамире, јесте ли хтели неко питање.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Само да објасним, мало пре сам лапсус направио, она је у својој изјави рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да приђете Дамире, неће се чути.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Оптужена Драгана Ђекић је у својој изјави рекла да сам ја касније дошао, а ја кад сам јој постављао питања направио сам лапсус, па сам питао за Скочић и Малешић.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Исправила сам ја, ја сам рекла.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да, океј, али опет да уђе у записник ако је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Констатовали смо. Тако је ушло у записник како сте рекли. Није са насиљем, то су фотографије припадника јединице које смо показивали, који се налазе у списима предмета, то је могао бранилац да изврши увид и ако нисте Ви гледали. Ја ћу ставити сад фотографију „А” на документ камеру, па можете то на монитору да погледате, да видите да ли препознајете неког. Окривљена, да ли видите на документ? Добро, чекајте овако, хајде ови што стоје, значи горњи ред с лева на десно. Да ли препознајете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Требало би да је ово Шевић овај скроз десно. Овако држи руку, па не видим добро. Мислим, али нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идете са десна на лево. Хајде, мислите да је то Шевић.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ово горе никог више. Е сад доле, први с лева Сима, Сима, Чеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте нисте упалили микффон, хајде сад да видимо. Хајде испочетка. Прво, Ви сте с десна на лево, је ли тако, констатовали да мислите да је Шевић?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, мислим да је Шевић, али нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда више не знате никог.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, зато што овако држи руку, па не могу да будем 100% сигурна. Горе више нико ми није познат. Доле први са леве стране Сима, између ово нико и ово крајње лево или већ први с десна Алић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања у вези са фотографијом? Нема. Ево ставићемо на документ камеру фотографију „Б”. Ту има нешто више од припадника јединице.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ово је Славица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад чекајте, чекајте. Пустите сад од средине, хајдемо да видимо на пример горњи ред ови што стоје, па с лева на десно, да видимо да ли можете неког да, гледајте, погледајте те?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Један, два, три, четири, овај четврти с десна чини ми се Сима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четврти с лева на десно?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: С лева на десно Сима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С лева на десно је Сима? Добро.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Сима, онда ово не знам ништа. Сада морам да бројим један, два, три, четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, једина жена у горњем реду је ли тако?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Једина жена, да, најбоље, Славица. Један, два, трећи мали Алић. И ово више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је трећи не разумем?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Од Славице трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећи од Славице?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Алић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, други с десна на лево, је ли тако, други с десна?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Алић? А доњи ред?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Никог, никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог не познајете?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је ово сликано? Ево погледајте фотографију. Молим?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад говорите камион, је ли то тај камион, да ли можете да га?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ако има црвени крст са стране онда јесте, ако нема онда није. Мислим на који камион мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у јединици што је био, не санитарски. Да ли је јединица имала неко возило? Не знате то? Добро.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова кућа бела не асоцира Вас ни на шта?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни где је сликано?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда нећемо ништа више да Вас питамо у вези са тиме. Фотографија „В”. Ево само да документ камеру да ставимо.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Овде само Сима први, други, трећи, трећи с лева на десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У горњем реду?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У горњем реду. У доњем реду нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто позната ова кућа сад колико се види?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зграда?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад, Вама су код истражног судије показиване неке фотографије које сте, Вас и Шевића фотографије које су биле у списима, то су из оног предмета.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Немојте молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нису никако са насиљем, него су показане фотографије, то је ово, Ваше.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Аха, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте гледали код истражног судије. Да ли знате из ког је периода то?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је из предмета „Сјеверин”. Да ли знате то?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Знам, знам из ког предмета. Нисам Вас разумела извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ове фотографије које су показиване код истражног судије, то су већ.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Разумем, разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то сликано?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Можда октобар, новембар, не знам, нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте отишли за Вишеград?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Октобра или новембра 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није предмет овог поступка, него чисто овако.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Почетак октобра чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких питања за окривљену? Ако нема, ја Вам се захваљујем можете да седнете.

То би било што се тиче саслушања оптужених, та фаза поступка је завршена. Сада треба да се одреди време у коме се изводе докази и које су предложиле странке. Да видимо прво да одредимо доказе.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ извођење доказа испитивање сведока-оштећеног Рибих Зије, оштећеног Агановић Шерифа, оштећеног Бајрић Алије, те сведока Јовић Драгана, Николаидис Александра, Карић Исмета, Пантић Властимира, Пантић Радојке, Пантић Жељка, Пантић Милана, Мићић Милана, Радић Радивоја, Видовић Боже, Радић Милана, Јовановић Радета, Симић Миливоја, Томић Михајла, Томић Петка, Ристановић Саве, Максимовић Војкана, Максимовић Петра и Стејковић Верољуба.

ОДРЕЂУЈЕ СЕ време за извођење наведених доказа испитивањем наведених сведока у трајању од по 30 минута.

Наредни главни претрес СЕ ОДРЕЂУЈЕ за:

03, 04. и 05. април у 09:30 часова,
судница број 4,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тад је предвиђено испитивање сведока, сад тачно који сведоци ће бити на реду бићете обавештени.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Да ли можете да нам дозволите наредне недеље уместо те, обзиром на то да имамо притворски предмет, има два претреса у то време која су заказана претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можемо можда поподне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може. То је то, видимо се, добићете обавештење који ће сведоци бити ког дана. Изволите колега Симићу.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Бранилац окривљеног Шевића. Ја имам, надам се завршили сте, значи 03, 04. и 05. имамо је ли тако наставак, е сад Шевић који је на издржавњу казне што је познато има тамо један проблем, па ја бих да он изнесе проблем око добијања неких статуса, пошто у овом предмету практично постоји презумпција невиности, јер он тамо има затворску казну која је максимална, 15 година и он Хоћу молим те да изађеш, па да кажеш тај проблем да видимо како да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде изволите.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Ја се извињавам што, али.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Требала би ми само потврда нека од господина тужиоца, само да моја казна не може бити већа него што јесте.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Или суда или не знам како да превазиђемо тај.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Значи ја не тражим ништа.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Због статуса, ево чисто јавно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то онда треба да се обратите тужилаштву ако Вам треба потврда тужилаштва да.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Па знам, ја се обратио, али било је речи 'ајде да се обратим овоме већу.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Већу, па да видимо како да превазиђемо тај, то тумачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ето пишите тужиоцу, доћи ће код мене, ја ћу доставити тај поднесак тужиоцу и онда већ. Ако се то тражи од тужилаштва онда ће он то већ урадити како треба. Углавном ми се видимо 03. априла у 09:30 часова.

Довршено у 13:10 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА